

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKHAKA

Bu sayıda :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yarışmasından
Seçmeler.

ISPARTA HALISI !

Semih Balıoğlu

Sahanda sucuk bir de Tuborg

*Mevsimler deęisir
Tuborg icmenin zevki deęismez!*

O mevsimi olmayan Tuborg.
O yeryüzünün dört bir yanında,
yaz-kış, gece - gündüz
içilen Tuborg.
O yorgunluğu gideren...
güç veren Tuborg.
O neşeye neşe katan Tuborg.
O harika, o eşsiz Tuborg...

TUBORG
kral bira...lüks bira

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 18 Sayı: 13

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

18 Mart 1970

Isparta'nın gülleri ve dikenleri

DİVAN edebiyatında gül ile bülbül kelimeleri önemli yer tutardı. Kafiye düşürmesi kolay ve kulağa hoş gelen kelimelerdi bunlar... Tanzimat edebiyatına kadar her ikisi de yerlerini korumasını bildiler. Tanzimat'tan sonra da gül ile bülbüle başvurarak şiir yazarlar eksik olmadı. Ama zamanla zevkler o kadar değişti ki hangi şair özentisi gül ile bülbülü yakıştırıp bir şeyler karalamaya çalışsa, patlıcansız su isteyen adamın hikâyesindeki gibi:

— Gülsüz ve bülbülsüz bir şiir yaz.. diye üstadlardan azar işitti.

Ne var ki edebiyat sanatımızdan kovulan gül ile bülbül kelimeleri, çok partili siyasi hayatımız başlayınca politika edebiyatımızın tahtına kuruldu. 1950-1960 arasında Adnan Menderes'in çevresine:

— Dikensiz gül bahçesi.. fikrini aşıladığı çok söylendi.

Adnan bey gülü pek seviyordu, ama «gülü seven dikenine katlanır» diyen atalarımızı pek umursamıyordu. Dikensiz gül bahçesinde dolaşmaya bayılıyordu rahmetli... Yalnız o mu? Demokrasi adına, herkesin parmağını ağzında bıraktıracak nutuklar atan ni-

ce politikacımız, dikensiz gül koklamaya bayılıyordu.

Gül, demokrasi idi..

Gül bahçesi, siyasi hayatımız..

Ve bu bahçenin dikenleri muhaliflerdi.

Muhalefetsiz demokrasi, dikensiz gül bahçesi gibi zevk verecekti politika bülbüllerimize... Dallara konup sabahlara kadar şakıyacaktı; kürsülere çıkıp nutuklar atacaktı; demokrasinin erdemlerinden söz açacaktı. Demokrasiden daha güzel bir rejim var mıydı? Demokrasinin erdemleri anlatmakla bitmezdi...

Ama ah şu dikenler!..

Dikensiz gül bahçesi yaratmak hevesi Demokrat Parti iktidarını 27 Mayıs sabahına ve Yassıada'ya kadar götürdü. Bundan ötesi çok partili rejimin yeni hikâyesidir. Her halde dikensiz gül aramaktan vazgeçsinler diye Ispartalı Süleyman bey ile Saadettin Bilgi'ye sunuldu iktidar koltuğu...

— Bunlar Ispartalıdır, Isparta gül bahçeleriyle meşhurdur, her halde ne Süleyman bey dikensiz gül bahçesi arar, ne de Saadettin bey.. diye düşünüldü.

Ama bu düşüncenin sakat olduğu kısa sürede anlaşıldı.

Önceleri Ispartalılar gülü seven dikenine katlanacağını bilip de konuşuyorlar:

— Muhalefetsiz demokrasi olmaz.. diyorlardı.

Bülbül gibi şakıyorlardı bu yolda.

Süleyman bey:

— Saadettin bey.. derken gülmüşüyordu.

Saadettin bey:

— Süleyman bey.. derken samimi görünüyordu.

Ispartalı kardeşler gül bahçesinde şakıyan bülbüller gibi bir biri söz alarak, bir öteki nutuk atarak politika hayatımızda seslerini duyura duyura beş yıl durumu idare ettiler. Muhalefet bir yanda, iktidar öte yanda, sürdürdüler bu işi... Uzaktan Ispartalı dostlara bakanlar:

— Maşallah.. diyorlardı.

Ama tuhaf bir iş oldu.

Adnan Menderes'e muhalifler diken gibi batardı.

Süleyman beye Saadettin bey batmaya başladı..

Saadettin beye de Süleyman bey..

Ispartalı iki politikacı birbirlerine battıkça muhalefeti unut-

tular, birbirleriyle uğraşmaya başladılar.

Saadettin bey:

— Süleyman bey.. bu iş yürümez.. demeye başladı.

Süleyman bey:

— Saadettin beyi partiden atmadan olmaz.. diyordu.

Ispartalı kardeşler kendi partileri içinde dikensiz gül bahçesi yaratmak sevdasıyla birbirlerine girdiler ve seçimlerden büyük çoğunlukla çıkmış Adalet Partisi de budana budana Nasreddin Hoca'nın leyleğine döndü.

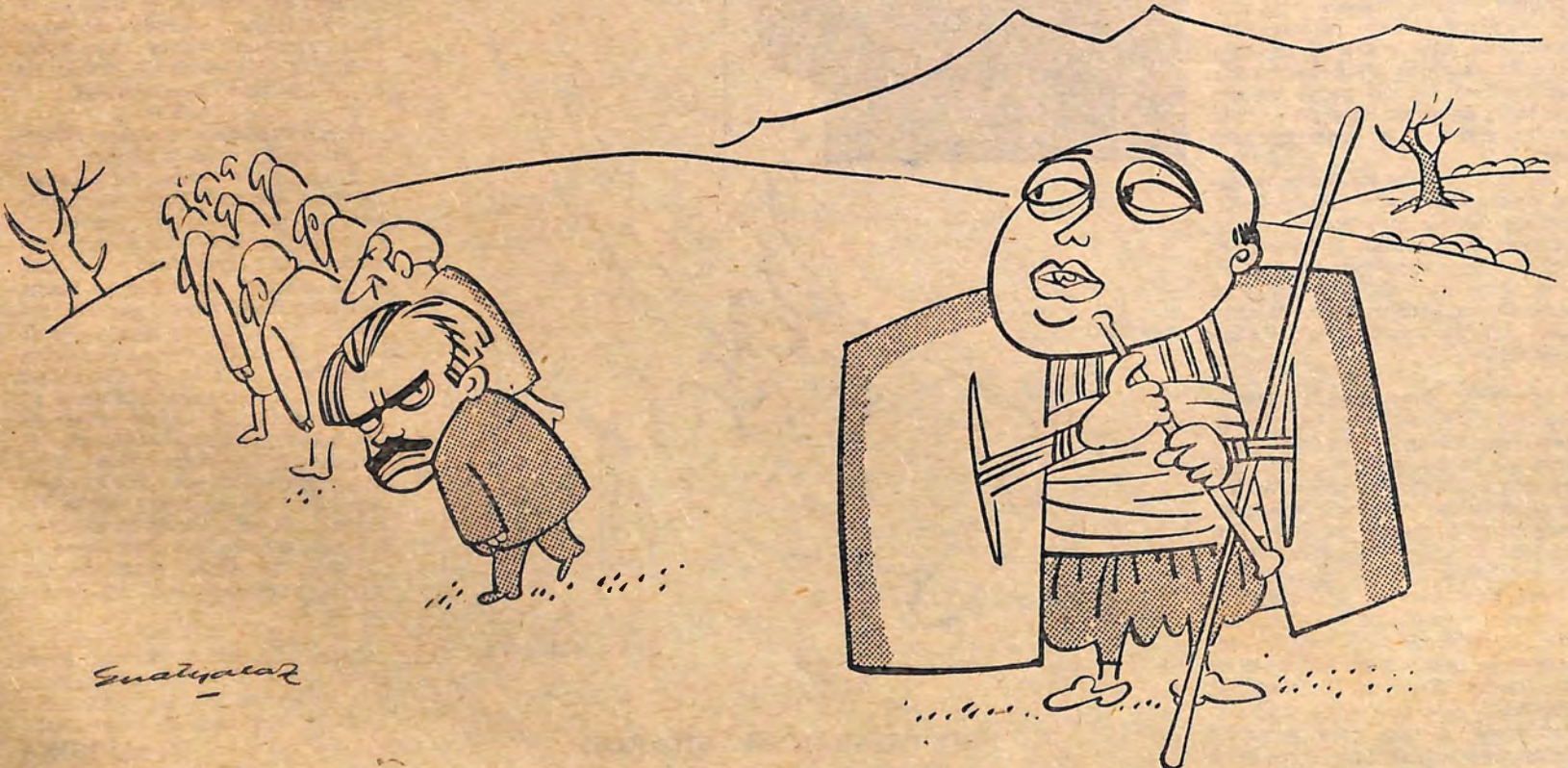
Neden?

Dikensiz gül bahçesi sevdasından...

Bizim politika bülbülleri dikensiz gül aradıkça başlarına bu gibi işler gelecektir.

Isparta'nın gülleri meşhurdur, ama bu sefer milletin gözü önündeki oyun, gülden de bülbülden de baktırdı herkesi... Şu gül ile bülbül Divan edebiyatında kulağa hoş geliyor; politikanın gülleriyle bülbüllerinden ise hiçbir hayır yok bu memlekete.

AKBABA

Çoban Sülü — Bütün korkum, sürüden ayrılanı kurtlar kapmasın!..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI

1969-1970 YARIŞMASINDAN SEÇMELER

Başarılı bir organ nakli

BASİT bir yürek nakli ameliyatıyla dünyanın bir numaralı insanı haline gelen profesör Barnard'dan sonra, Hasanpaşa Göbek Cerrahisi Hastanesinin Başcerrahisi Kırımı Gevrek'le 32 yardımcısı operatör ve 178 üyeden müteşekkil ekip, çok daha önemli bir denemeye girişmişti: Kafası kesik olarak bulunan bir hammalın bedenine, taze bir koyun kafası takılmıştı. Hastane tebliğlerine bakılırsa, bu ameliyat çok başarılı olmuştur. Eğer hammal, ameliyattan üç gün önce ölmemiş olsaydı mutlaka yaşayacak ve sahip olduğu yeni kafa sayesinde belki de mühim bir mevki alarak bütün ekonomik buhranlara kesin bir çözüm yolu bulabilecekti.

Şimdi ekip, bir aydan beri tam kadrosuyla alârm halinde bulunuyor, yeni alıcı ve vericileri sabırsızlıkla bekliyordu. Ekip şefinin kendi buluşu olan «Gevrek metodu», Barnard'ın metodundan çok daha ilerleri idi: Hasta kendiliğinden ölmezse, bu metod onun uzun zaman yaşamasını yüzde yüz güven altına alıyordu.

O geceki feci trafik kazası, bala-yından dönmekte olan Hasan Mumdikler'le karısı Melâhat'i, küçük arabalarının içinde hamur haline getirmişti. Kaza yerine yetişen cankurtaran ekipleri, enkaz arasında zavallı erkeğin belden yukarısını can çekişir durumda buldular. Esashı aramalardan sonra, hayli zedelenmiş bir de alt kısmı ele geçirerek bunları son süratle Hasanpaşa Göbek Cerrahisi Hastanesine yetiştirip, dört gözle beklemekte olan ekibe teslim ettiler.

Ekipçe yapılan ilk muayenede, adamın alt kısmı, üst kısmına göre biraz daha beyaz ve dolgun bulundu. Bu kısımda, normal bir erkek bedenine göre ufak tefek bazı eksikler de dikkati çekmiyor değildi.

Ekip üyeleri, uzun müşaverelerden sonra, alt kısımdaki renk ve hacim farkının şiddetli çarpımda neticesinde meydana gelmiş olabileceğine, eksik olan ufak-tefeklerin de kaza sırasında kopmuş bulunacağına karar verdiler. İki ana parça birleşip kaynaştıktan sonra bu eksikler ikinci bir operasyonla tamamlanıverecekti.

Bu karar üzerine iki beden parçası, ameliyat masasına alındı. Geliştirilmiş Gevrek metodunun bütün inceliklerine uyularak birbirine eklendi, sarılıp sarmalandı. Sargılar altı ay sonra alınacak, eksik parçacıklar tamamlanacak ve Hasan Mumdikler, tam bir erkek olarak sokağa salınacaktı.

Ameliyatın ikinci ayında Hasan Mumdikler'de anormal bazı haller görülmeye başlandı: Sargılarla kaplı karında hafif bir şişlik belirdi. Sık sık ağzı sulanıyor, şiddetli mide bulantıları birbirini takip ediyordu. Hele hazretin, Şubat ortasında: «İlle de taze çilek isterim!» diye tutturmasına mâna veremeyen hekimler heyeti, onun kaza ile ilgili bir sinir depresyonu geçirdiğinde ittifak ederek yatıştırıcı ilaçlarla tedaviye girişmekten başka çare bulamadılar. Bu ilaçlar Hasan'ın bulantılarını durdurdu, onu taze çilek sevdasından vazgeçirdi ama, karın şişmesini önleyemedi. Zavallının karnı artık

Sevgili okurlarımız,

Bu yılki yarışma konumuzu seçerken, mızaha yenilik getirmenin sanıldığı kadar kolay olmayacağını da hesaba katıyorduk. Güçlüklerin başında, yarışma süresinin kısalığı geliyordu şüphesiz. Geleneksel Yusuf Ziya Ortaç Armağanının, AKBABA'nın yıldönümü olan Aralık ayı başı ile, kurucumuzu kaybettiğimiz 11 Mart tarihleri arasında başlayıp sonuçlanması gerektiğinden, bu süreyi uzatmak mümkün değildi. Fakat yine de umduğumuzdan fazla eser katıldı yarışmaya. Bunların arasında her biri ayrı değer taşıyan güzel hikâyeler vardı, güzel röportajlar vardı, güzel şiirler, oyunlar, hattâ ilk kez ele alınmış konular vardı. Fakat ne çare ki aradığımız «Yenilik» yoktu.

Vaat ettiğimiz ödülün ortada kalmasına, yayınlanabilecek değerdeki eserlerin unutulmasına gönlümüz razı olmadı bu kez. Çoğu yeni olan bu imzaları, okurlarımıza tanıtmak amacıyla yeni bir karar aldık, seçtiklerimizi telif ücreti ödeyerek yayınlamaya başladık.

Bu sayımızda bunların illâni sunarken bütün yarışmacılara gösterdikleri ilgiden dolayı teşekkür eder, bundan sonraki yarışmalarda başarılar dileriz.

NOT :

Eserlerinin yayınlanmasını, ya da gerçek kimliğinin öğrenilmesini istemeyen yarışmacıların, durumu en kısa zamanda AKBABA'ya bildirmelerini rica ederiz.

Demirel, Paşa'ya verdiği cevapta: «Böyle konuşmasının sebebi, yedi seçim kaybetmesidir» dedi. — Gazeteler —

sargılar altında patlayacak hale gelince, Gevrek ekibinin müşterek kararıyla bunlar çözüldü ve Hasan Mumdikler, biraz da ferahlaması için ilk defa hamama sokuldu.

Hasan Mumdikler, hamam girişindeki kocaman aynada kendisini çırpıplak görünce derin bir şok geçirerek yere yığılıverdi: Sol kalçasındaki şu iri ben, bu ayva tüylü düzgün bacaklar, bu yuvarlak kalçalar, göğsüne doğru sipsivri bir çıkıntı ile yükselen bu süt beyazı karın, hele şu 34 numaralı minik ayaklar kendisine ait olamazdı. Rüya mı görüyordu, yoksa? Evet, evet... Kendine geldikçe, balayı gecelerinin silik izleri arasında sevgili karısı Melâhat'ın vücut hatlarını daha iyi seğbiliyordu. İşte, zümrüt yeşili korularda sarmaş dolaş gezerlerken Melâhat'e balayını zehir eden sol ayakta o korkunç nasır da aynı yerde, aynı büyüklükte duruyordu!

Kırımı Gevrek ve 210 kişilik ekibi, Hasan Mumdikler'in yarı baygın halde yaptığı bu açıklamadan sonra durumu kavramakta gecikmedi: Onun üst kısmına eklenen alt parça, kaza sırasında hâmlle olan karısı Melâhat'a aitti ve zavallı erkek, bir kaç hafta sonra anne olacaktı...

Hasan Mumdikler'in «Nimet Şamil» hastanesinde yaptığı doğum, tıp dünyasında bir fırtına daha kopardı. Kundaklayarak kucağına verdikleri nur topu kızcağız, biçare Hasan'ın bozkırı andıran kupkuru göğsünde, açlık homurtularıyla bir damla süt ararken, bu sefer de hukuk otoriteleri birbirlerine girdiler: Doğan yavrucağı, nüfusa nasıl kaydedilecekti? Hasan, gerçekten ana ise, onun karısı Melâhat'ın baba olması gerekirdi. Üst kısmın kaynanası, alt kısmın anası, alt kısmın babası da üst bölgenin kaynatası oluyordu. Ana-babadan her birinin yarısı ölü, yarısı diri olduğundan miras meseleleri nasıl halledilecek, yargıçlar bu çapraşık dâvanın içinden nasıl çıkabileceklerdi? Altı ana, üstü baba olan böyle bir canlıya erkek de, kadın da denemezdi. Peki, ne denilecekti?

Dünya bilginleri şimdi uzay seferlerini unutarak bu çapraşık problemin çözümüne daldılar. Kimbilir? Belki bir gün bunu da başarırlar!

Tarik RONA

007 PAŞADAN SEVGİLERLE!

Demirel: «Arabanın tekerine taş koydular» dedi.

— «Ben bu yola baş koydum!»

Namık Kemal'e nazire :

«YATAN»

Görüp imalâtını salam ile suçugun, at ile eşekten,
Vazgeçtük izzet-i istifâ ile her türlü etten.
Her ne kadar sık sık ölmüş koyun yediysek de,
Müreccaktır yine bin kerre, mevtâyı merkepten,
Gazeteler dolar her gün binbir türlü rezaletten,
Akla, hayâle sığmaz baltalı, keserli cinayetten,
Ana üç oğlunu boğar, baba kızına saldıır şehvetten,
İnsan asgarî altı ay kabız olur dehşetten.
Cemiyette günden güne eser kalmıyor nezaketten,
Etrafı gören olmuyor, kendinde vehmettiği azâmetten
Radyoda liderler örnek veriyor her türlü hakaretten,
Çocuklar öğrendi bütün küfürleri, bizdeki siyasetten,
Doğum kontrolü bedavadır, sağ olsun Trafikimiz
Usanmaz kendini şoför bilenler, halkı ezmekten.
Muharebe görmedim deme, şayet miting gördüysen
Tatlıysa canın derhal vazgeçmelisin sokakta gezmekten.
Peder her türlü esbab-ı cefasın toplasın gelsin,
Dönersem kahpeyim, mini etekle diskotekten.
Nihayet karga avıyla refahı öğrendik, cevher-i hidayetten.
Şimdi Merih'te yaşardık, bunu bilseydik bidayetden.
Vatan bir şahane sofrayı ziyafete dönmüş kim,
Ayrılmaz sadık âşıklar, kovsan da bu ziyafetten.
Ne mümkün nutuk ile, ninni ile idame-i hayat?
Çalış, mideyi kaldır, muktedir isen âdemiyyetten.
Senindir şimdi cezb-i kalbe kudret, setr-i hüsnette,
Yeter ki Tanrı korusun, camiden çıkan ümmetten.
Milletin kim, hâmir-i mâyesi, hâk-i vatanıdır,
Ne mutlu sayende çâk olursa cevri-ü mihnetten.
Sefil olduysa millet, şânına noksan gelir sanma,
Yere girmekle cevher, sâkıt olmaz kadr-ü kıymetten.
Biz ol ulvî memuranız kim, meydan-ı sefalette,
Yegâne korkumuz ejder-i zam yüzünden şehadetten.
Hastalanınca bahtiyar addetmelisin kendini mutlak.
Mahrum olduğun için ilâç ile tababetten.
Felekte baht utansın, faydalanmazsan şayet.
Açlık, sürünmek ve vurulmak gibi bunca hürriyetten.
Ne gam; pür zam-ü kazık olsa da meydan-ı memleket.
Kaçar mı mert olan, bir can için esnafa hizmetten?
Ne efsunkâr imişsin ah! Ey Kanun-u Personel
Dokuzuncu kopuşunda, gerçi her şey çıktı kısımetten...
Fincancı katırlarına kaldı, gezdiğin nâzende sahralar.
Ürkütürsün, sakın uyanma ey şir-i üryan, bu hab-ı gaffletten!..

Ş. CAMGÖZ

Ankara

F.J.K.L.M. Türkiye'yi Desteklemeye karar verdi C.A.R.T. ve Z.U.R.T. lehimize oy kullanacak Tavla maçını Türk heyeti 7 - 0 kazandı.

«Paris Özel Muhabirimiz Bildiriyor»: Türkiye'ye yardım yapacak Konsorsiyum çalışmaları aralıksız devam etmektedir. Dün sabah sekizde başlayan Konsorsiyum toplantısı gece onikiye kadar sürmüştür. İlgililerin bildirdiklerine göre toplantıda çok önemli kararlar alınmıştır.

Akşam yemeği dolayısıyla toplantıya ara verildiğinde heyetimiz başkanıyla Konsorsiyum başkanı arasındaki iddialı tavla maçını heyetimiz başkanı 7-0 kazanmış ve fikrini soran basın mensuplarına, «Biz bu oyunu Kasımpaşa'da oynadık» demiştir. Diğer taraftan Konsorsiyum başkanı, Türk heyeti başkanını zar tutmakla itham etmiş ve «Erkekse zar tutmadan oynayalım, ona 1 sayı bile vermem» demiştir.

Tavla maçından dolayı bozulan havanın kötü sonuçlar doğurabileceğini gözönünde tutan Türk heyeti kısa süren bir toplantıdan sonra Konsorsiyum başkanıyla ikinci bir tavla maçının yapılmasını uygun görmüştür. Yapılan ikinci maçta Türk heyeti başkanı 7-0 yenilince durum düzelmiş ve suya düşme tehlikesi gösteren yardım için yeniden umut belirmiştir.

Geceki ziyafette Konsorsiyum başkanıyla heyetimizin başkanı arasındaki yakınlık bilhassa dikkati çekmiştir. Ziyafetin ortasında her iki başkan pek samimi bir şekilde kucaklaşmış ve verdikleri demette «Mâziyi unutam, istikbale bakalım» demişlerdir.

Konsorsiyum prensip olarak yardıma karar veremle beraber,

yardımanın ne miktarda olacağı ve hangi devletin ne kadar para vereceği kesin olarak belli değildir. Gizli toplantıda Fransız delegesinin «25 kuruş bile daha fazla vermeyiz» dediği söylenmektedir. Fransız delegesinin bu beyanına karşılık Türk delegesi çok güzel bir konuşma yapmış ve kardeşliğin önemini belirttiğinden sonra konuşmasına şu tarihi sözle son vermiştir: «Fransa vermezse işiçre versin.» İsviçre delegesi de açığı kapatmayı reddedince Türk delegesi tekrar kürsüye çıkmış ve «Öyleyse İtalya versin.» demiştir. O sırada İtalyan delegesi gazoz içmek için dışarıya çıktığından İtalya'nın tutumu öğrenilememiş ve Türk delegesi salondan çıt çıkmadığını görünce muzaffer bir eda ile kürsüden inmiştir.

Burada kendisiyle konuştuğum ve adının açıklanmamasını isteyen bir yetkili OEKD'nin katipen yardım yapmayacağını belirtmiştir. Buna karşılık FJKLM'nin geniş miktarda yardım hazırlıklarına girişmeye hazırlandığı söylenmektedir. HZDP'nin ne şekilde davranacağı kesin olarak bilinmemekle beraber CART, CURT, ZART, ZURT. birliklerinin lehimize oy kullanacaklarına garanti nazarıyla bakılmaktadır. Bu sabah konuştuğum heyetimiz başkanı da bu hususu teyit etmiş ve «Epey yüküce bir para kopardıcağımızı yurda müjdelebilirsiniz, elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.» demiştir.

Cenap GÜVEN

Gördes

— Tekel, Nasreddin Hoca sigarası çıkardı. —

Halk nelere gülüyor?

ATIN ÇİFTESİ!..

Samsun Belediye Başkanı'nın AP. den ihraç edildiği sıralarda siyasi hasımları kendi aralarında konuşuyorlardı:

— Yahu bizim başkan ömrü ha-

yatında kır atın peşinden ayrılma-
dı...

Diğeri cevap verdi:

— İşte, ne olduysa bu yüzden oldu ya, bu defa çift menziline ziyadece sokulmuş olacak ki, soluğu dışarda aldı...

MINİ ŞAİR

Samsun'da Pelin İz Erdem isimli 10 yaşlarında bir ilkökul öğrencisi iki ay içinde 16 şiir yazmış. Bu şiirlerin çoğu da edebiyat dergilerinde yayınlanmış.

Pelin'in babası YSE. Samsun Bölge Müdürü Özdilek Erdem:

— Ne yapalım, diyor, şimdi «mini» modası var. Bizim kız da moda-ya ayak uydurup «mini şair» oldu. Büyüyünce «maksî» olmasına çalışacağız.

KASTAMONU MÜZESİ

Kastamonu Müzesinde bulunan arkeolojik eserlerden birçoğunun Sinop Müzesine nakli için Müzeler Genel Müdürlüğü emir verdi.

Bu emir duyulur duyulmaz Kastamonu'luları bir telâştırdı.

Herkes birbirine sormada:

— Yahu, müzemiz eni konu boşalacak.. ne yapacağız şimdi?...
Kastamonu'lu ilgililerin, memleket sorunlarına ilgisizliğinden gına getirmiş olan eczacı Vecdî İlhan:

— Hiç merak etmeyin, dedi, gidecek olan âsar-ı atıkların yerine bizim «âsar-ı antika» ları yerleştiririz, olur biter!...

TEFEBANK!..

Karadeniz Bölgesi halkının en yaygın şikâyeti faizcilerden... Nasıl şikâyetçi olmasınlar ki, biçareler bir parazit taife tarafından alabildiğine soyulmakta...

Rizeli berber Yakup'a sordular: — Sizin memlekette en meşhur banka hangisidir?

Yakup efendi, o sevimli Karadeniz şivesiyle cevap verdi:

— Haçan niye soraysun? Bizim melmeçette çok pankâ vardır. Velâkin en meşhuru Tefebank'tur!...

ELMA ŞEKERİ

Kastamonu'ya elma suyu farikası kurulmasına karar verilmişti. Bunun için bir kooperatifi kurulmuş ve ortaklardan hisse toplanılmasına başlanılmıştı.

İkına sıkına ancak dörtbin lira toplanabildi.

Bunu duyan Banka Sokağının helva sohbeti müdâvimlerinden Kudusi Akay:

— Yahu, dedi, bu kadar az para ile elma suyu fabrikası yapılamaz. Olsa olsa elma şekerî imalâthanesi yapılabilir!...

Siyami ÖZEL

Kastamonu

ŞEFTALİ VE HIYAR

Ermenek'in cuma günü kurulan pazarına bir köy delikanlısı ile güzel karısı birlikte gelerek, getirdikleri şeftali ve salatalıkları pazarlamışlar; şeftaliyi kadın, salatalığı da kocası önlerine sergilemişlerdi.

Bir adam gelip şeftalileri yoklamaya ve iyilerini seçmeye çalışırken,

kadını da çapkın bakışlarıyla sıkı-maya başlamıştı. Bu arada alıcı, şeftalin fiyatını sordu ve pahalı bulunca da genç kadının gözlerinin içine bakarak:

— Bacım, şeftalin hem fazla tüylü hem de pahalı.. deyince, kadın, hiç de hoş bulmadığı müşterinin bu sözlerini, yanında oturan yağız delikanlıyı ve önündeki salatalıkları göstererek şöyle cevaplandırdı:

— Ağam, tüysüzünü ve ucuzunu a-rarsan kocamdan alırsın...

KURBANLIK

Bir kurban bayramının arifesiydi. Mahallenin fakir ve sözünü sakınmaz delikanlısı Murat, pazardan aldığı kurbanlık koyununu evine götürürken, semtin suh ve adı birçok skandallara karışan Elif bacı'sı, elinde testilerle kırta kırta çeşmeden su almaya gidiyordu. Murat'ın çekip geldiği çok kısa boynuzlu koyunu küçümseyen bakışlarla süzerek:

— Murat abi, dedi, koyunun güzelmış ama boynuzları çok kısa.. bu kurban olmaz...

Murat, her haliyle başkalarını küçümseyen, evli olduğu halde yaşanan birçok dedikodulara konu olan suh Elif bacıya gülerek döndü:

— Ne yapalım Elif bacı, dedi, duyduğuma göre, uzun boynuzlusunu daha önce sen almışsın!...

LODOS

Ermenek'in motorlu vasıta işletilecek yoldan yoksun olduğu zamanlarda, yolcular Yelibel yoluyla ve hayvan sırtında yolculuk yaparlardı. Yelibel, Mayıs aylarında dahi bembeyaz karla örtülüdür. Böyle bir Mayıs günü bir yolcu kafilesi Ermenek'ten Karaman'a giderken, Yelibel'de, Karaman'ın Aladağ köylülerinden birkaç köylü de yol alıyormuş. İki kafil karşılaşıncı, Ermenek'ten Karaman'a giden kafil içinde bir merkeple yolculuk yapan ve nükteleriyle tanınmış, herkesçe sevilip sayılan bir zat Aladağlılar'a takılır ve o seneki kışın fazlalığından lâf açarak:

— Nasıl, Aladağlılar.. bu sene karınız iyi miydi? diye sorar.

Karşı taraftan gelen grup içinden gün görmüş bir köylü:

— Karımız iyiydi ama ağam, son günlerde bir lodos esti de KARIN bir karışını yedi, deyince, ummadığı bir cevapla karşılaşan ağa elindeki sopayı altındaki merkebine vurarak «deh deh» deyip oradan uzaklaşıp.

Ahmet ARAS

Ermenek

TREN NASIL ÖTERMİŞ?..

Bir gün, Atça'yla İsabeyli köyü arasındaki bahçemize gitmiş, orada çalışanları seyrediyor, arada bir yardım ediyordum. Yıl 1956 ya da 1957 filandı. Yanımda çalışan yaşlı bir köylü bir ara başını kaldırıp doğruldu:

«Sende isbite va mı oğlum?» dedi. «İsbite» nin «Kibrit» demek olduğunu cebinden çıkardığı sigarayı işaret edince anladım, yoktu, onun için olumsuz bir cevap verdim. Derken bir ses geldi uzaklardan:

«Pampur geliyo» dedi.

Şöyle bir kulak verip bu sesin tren sesi olduğunu farketmeseydim «Pampur» un ne demek olduğunu bilemiyecektim doğrusu. O, bu sefer:

«Sen bu pampurun nasıl öttüğünü bilir misin?» dedi.

Gülerek:

«Hayır» dedim ve anlat der gibi yüzüne baktım. O da gülüp tren sesini taklit ederek:

«Halk demokrat! Halk demokrat! Öf öf öf öf! Of of of of... Ne buuu!.. diye öter» deyip orada bulunanların hepsini güldürdü ve derin derin düşündürdü.

Erhan TIĞLI

Nazilli

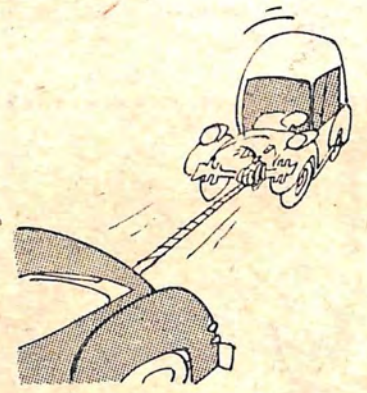
UYANIYORUZ

Bir gece arabamla Kırıkkale'ye gitmişim. Dönüşte Elmadag'na geldiğim sırada bir meslektaşın arıza yapan arabasını çekmemiz için halat lâzım olmuştu. İlerideki benzin istasyonunda halat buluruz ümidiyle oraya gittik. İstedığımız bulunca benzinciye, borcumuzun ne kadar olduğunu sorduk. Benzinci, elli liralık halata ikiyüzelli lira istemesin mi?.. Adamın yüzüne hayretle bakıp, bu fiyatın çok olduğunu söyledik. Benzinci:

— Be kardeşim, dedi, sen hiç Demirel'in konuşmalarını dinlemedin mi?...

— Ara sıra dinlerim, deyince, benzinci devam etti:

— Demirel her nutkunda millet

uyaniyor, diyor. Biz de uyanıyoruz işte...

Bunun üzerine arkadaşım bana baktı, ben ona baktım ve Demirel'in uyandırdığı benzinci vatandaşa 250 papeli tosladık...

Ahmet Hâşim ÖZYURT

Ankara

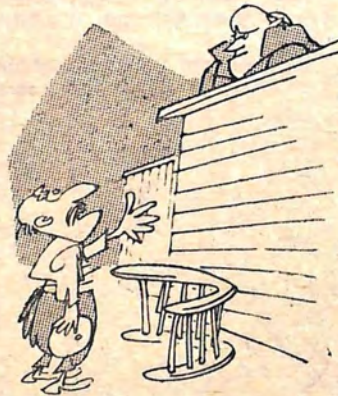
YALANCI ŞAHİT

Biliyorsunuz, Doğu'da mahkemeler daha çok arazi meselesine ait davalara bakar. Ben de boş vakitlerimde mahkemelere gider, zaman zaman âdeta komedyâ haline gelen sanıkların davranışlarını için için gülerken izlerim...

O gün de, muhtar Apo ile çiftçi Memo'nun arazi meselesi yüzünden mahkemeleri vardı... Önce hâkimin huzuruna çiftçi Memo çıktı ve kendisini savundu. Çiftçi Memo'dan sonra hâkimin huzuruna muhtar Apo çıktı ve o da kendisini savundu. Sıra şahitlere gelmişti. Çiftçi Memo'nun şahidi yoktu, muhtar Apo'nun şahitleri ise salonu dolduruyordu... Şahitler birer birer hâkimin huzuruna çıktılar ve hepsi de muhtar Apo'yu savundular, son şahit de sözünü bitirince, hâkim sordu:

— Başka söyleyeceğin bir şey var mı?

Son şahit Muzo, bir an düşündü:

— Yog hâkim beg, muhtar. Apo köyde bu gadek öğretmişidi, daha fazla öğretiseydi daha fazla söyler idim, dedi.

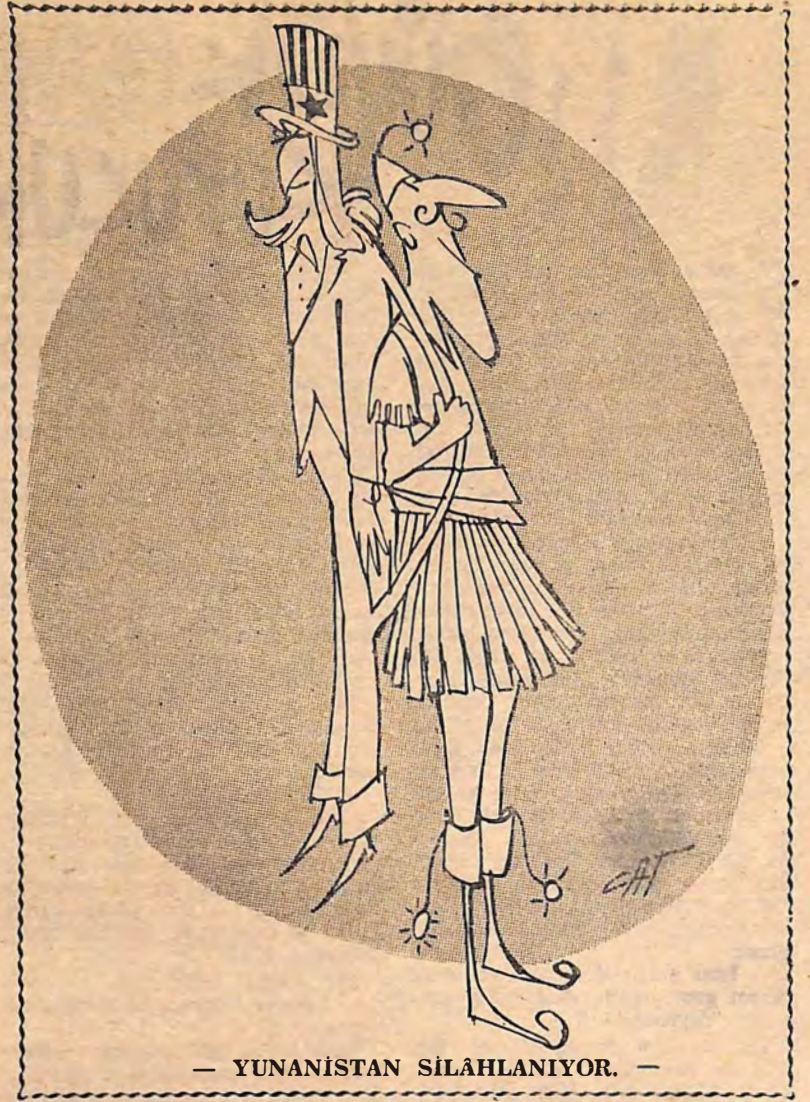
Lütfü OFLAZ

Malatya

SANDIK KUZUSU BUNLAR

MUZAFFER İZGÜ

— YUNANİSTAN SİLAHLANIYOR. —

A H o pazarı görmeliydiniz, ne pazardı o pazar... Çeşit çeşit pazar olur, at pazarı olur, buğday pazarı olur, balık pazarı olur, perşembe pazarı olur ama, her halde milletvekili pazarı ne duymuş, ne görmüşsünüzdür...

Tekrar söyleyeyim, ah o pazar, neydi o pazar!...

Kimi işportacının önünde on milletvekili, kimi işportacının önünde beş milletvekili... Milletvekilleri smokinlerini giymişler, papyonlarını takmışlar, gelinlik kızlar gibi süzülüyorlardı.

Önünde dört milletvekili olan bıyıklı bir işportacı bağıyordu:

— Gel âbi gel, milletvekillerine gell... Haydi çifti ikiyüzbin lira! Elimde sadece dört tane kaldı. Alan kazanıyor, alan kazanıyor... Şu mallara bak be, sandık kuzusu bunlar, sanduktan çıkma bunlar... Göbeğe bak âbi göbeğe, marul gibi göbekler, yastık gibi enseler, katmer katmer boyunlar!...

Onun yanındaki işportacının önünde bir milletvekili vardı. O da:

— Haydi bir tane kaldı, sağlam mal bir tane kaldı, hediyesi 150 bin liral diye bağıyordu. Yok mu iş tahlısı? Topatan sandığın malları bunlar, iflâs eden sandığın malları bunlar, son parti, son parti... Haydi beyler aldanmayın, parayı paraya verin, sonra iki eliniz böğrünüzde kara kara düşünmeyin! Garantili satıyoruz beyler, garantili satıyoruz... Garanti fişi yanında. Okuyorum beyler garanti fişini. «Bir yıl garantilidir, bir yıl içinde ne olursa olsun, her şeye beyaz oy verir».

Karşı tarafta başka bir işportacı: — Ağzı lâf yapanlar burda! diye bağıyordu. Sadece düğmesine bas, yeter... İster yemin marşı söylesin, ister nalın marşı söylesin... Aldanma vatandaş, önce tecrübe et, sonra al! Haydi oğlum, çık âbilerine bi nutuk at!...

Bir tanesi hemen sandalyenin üzerine

çıkarak, bağırmağa başladı: «Vatan millet bayrak!... Vatan millet bayrak!... Vatan millet bayrak!...»

İşportacı tekrar sözü alarak:

— Yerli malı kullan vatandaş, yerli malı, dedi. Vatanlıdan, milletliden, bayraklıdan alan hiçbir zaman aldanmaz. Haydi ucuz vereceğim, ellibine bunlar, ellibine!

Bir işportacı ise:

— Sermayesine satışı diye bağıyordu. Haydi beyler sermayesine, kaç aldysak ona satıyoruz. Haydi beyler, yüzbinlik masrafı, yine sermayesine yüzbine veriyoruz... Koş vatandaş koş, bu dampingten sen de faydalan!

Bir işportacı ise, mallarını masanın üzerine çıkarmış, kendisi de sandalyenin üzerine çıkmış, megafonla bağıyordu:

— Sarışını var, esmeri var, tombulu var, zayıfı var, uzunu var, kısağı var... Haydi beyler, limonluk malı bunlar, turfanda bunlar!... Hey gidi hey anam, milletvekili demişler bunlara. Özel bankalarda teminat mektubu yerine, devlet bankalarında kredi yerine, Mecliste beyaz oy yerine... Al beyim al, düşünme sen de al!...

Bir tanesinin önünde ise çatır çatır pazarlık oluyordu...

Alıcı:

— Vallahi yüzbine verirsen alırım, diyordu.

İşportacı, milletvekilinin göbeğine vurup, alıcıya:

— Elini vicdanına koy be âbi, diyordu. Şu göbeğe, şu göbekteki haşmete, şu göbekteki duruşa bak! Dinime Allahıma yalnız şu göbek eder yüzbin lira! Sonra şu ense, şu gerdan... Yeme be âbi hakkını, yeme de ver yüzellibini, anamın ak sütü gibi helâl olsun, götür istediğine beyaz oyu kondursun!

— Ama kardeşim, bak şu karşıda 60 bine kadar satıyorlar.

— İnanma be âbi... Yumurta var âbi 35'e, yumurta var âbi 75'e. Biri

çilk, biri günlük âbi... Bak şunlara, daha kaç aylık ki bunlar? Ana kuzusu bunlar be... Haydi hatırın için onbin kâğıdını bağışlayayım...

— Sen ne diyorsun kardeşim, 40 bine bile satılanı var.

— Etme be âbi, böylesi mi be âbi? Senin o kırkbinliklerinin hiçbirinin ağzı lâf yapmasını bilmez be âbi. Şimdi şunlardan birine bi konuş desem; dinim hakkı için on saat konuşur, yapma böyle be âbi... Hadi hatırın için 130 bine bırakayım.

— Vallahi yüzbin verdim, olacaktısa?

— Dur gitme be âbi. Bir daha bak, almak şart değil, şöyle alıcı gözüyle bak! Göbeğinde bir damla çaput varsa anam avradım olsun, tamamı halis göbeğidir... Sonra gözünde göz lüğü de var. Bak istersen şu göz-

lüksüzü sana 120 bine bırakayım...

— Vallahi benim gözüm bunu tuttu...

— Ya gördün mü âbi? Dur sana istersen şunu vereyim, bir tek kusura var, göbeği biraz ufakça... U-fakça dediysem, pazarda yine bulamazsın bir eşini... Sana bunu yüzbine bırakırım...

— Yok kardeşim, son sözüm, şayet bu beğendiğim yüzbine olacaktısa, alıp gideyim...

— İyi amma âbi, namussuzum kendi saymış seçim bölgesinde 120 bin kâğıdı, ben sana nasıl veririm yüzbine. Haydi, biz de beşbin kârımızı alalım, son, senin gül hatırın için 125 bine olur. Gel kaçırma bunu âbi. Bak yahu, elle elle şu göbeği bir... Elledin mi, var mı bir damla çaput!... Yokla şu enseyi, nasıl pehlivan ensesi gibi değil mi? Gel paranı çarçur etme 40 bine, 50 bine alacağım diye... Almaya alırsın, alırsın amma garantili çıkmaz. Gel bak gel, tecrübesini kendi gözleriyle gör... Bak âbi, şimdi şu elimdeki kırmızı kâğıt değil mi, bak suratı nasıl bozuldu, allerjisi var âbi kırmızıya karşı. Bak şimdi de beyaz kâğıt göstereceğim, bak âbi nasıl munisleşti, gözleriyle gördün... Haydi, ben komisyonumdan da vazgeçtim, say 120 bini helâl olsun...

— Yok kardeşim, yüzbinden fazla vermem!

— Niye âbi?

— Vallahi peder bundan fazla vermede dedi de ondan.

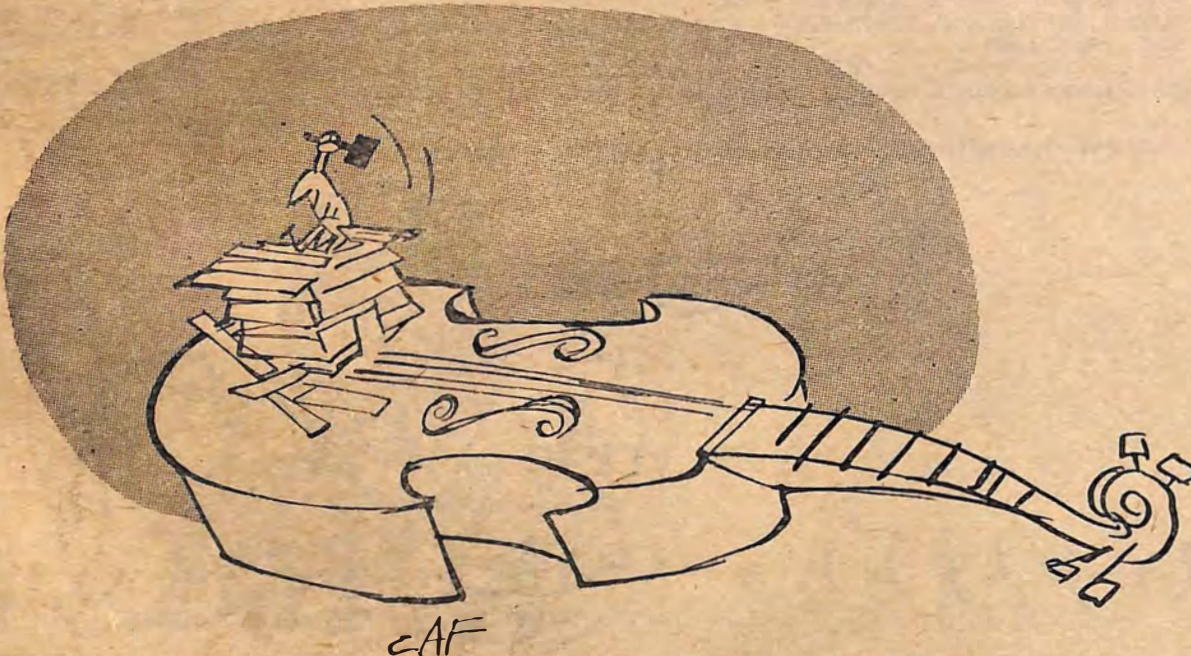
— Peki âbi, bi şartla yüzbine vereyim, hayat sigortası sana ait olacak, kabul mü?

— Oldu...

— Al âbi götür, güle güle beyaz oy'unu attır... Haydi beyler, beş tane kaldı bunlar, beş tane kaldı bunlar!...

Ah o pazarı görmeliydiniz, neydi o pazar?

Muzaffer İZGÜ

KEMANDAKİ DAMCI!

Büyük Kurucular

VEDAT SAYGEL

S AĞSA kulakları çınlasın. Yaşı benden epey küçüktü ama, oldukça büyük lafları vardı şimdiki nerede olduğunu bilmediğim dostumun. Örneğin sık sık hatırlamak zorunda kaldığım sözlerinden biri de şuydu: «Başın derde girdiyse, şu çu başında ara!»

Sapına kadar doğru bir laf! Doğru ya, başımın bu kez derde girmesi işsizlikten mi oldu, akılsızlıktan mı oldu hâlâ ona karar veremiyorum!

İşim olsaydı, oturduğum divana uzanıp dirsek safası yapmayacaktım. Aklım olsaydı, elime gazeteyi almayacaktım. Her ikisi de olmadıktan divana uzandım, gazetenin birinci sayfasının en üstüne iri puntolarla dizilmiş «Maksi - Mini savaşı hızla bütün dünyaya yayılıyor!» başlıklı habere dalarak kurmaya başladım.

Bütün insanlığı ilgilendiren diğer savaşların iç sayfalarla üç beş satırla verildiğine bakılırsa, Maksi-Mini savaşının ne kadar önemli olduğu kendiliğinden meydana çıkıyordu. Haydi bakalım dertlenir misin, dertlenmez misin? Savaşın korkunçluğunu düşündükçe dertleniyorum, dertlendikçe kuruyorum! Kendi kendime:

— İster misin, diyorum, şu moda savaş gem'i azıya alsın da sınırlarınıza dayansın!

Eh, bir kere de dayandı mı, hiç bakmaz girer içeri! Hippiler nasıl girdi? İtalyan gripi nasıl girdi? Çıldır tan müzik nasıl girdi? Hattâ Ankara gümrüğünün kahrmanca direnmesine rağmen, Ay taşı nasıl girdi?

Girmekle kalsa, yine iyi. İster misin mütarekeden sonra sosyal yaşamımızla ilgili bazı gizli belgelerini bulsunlar da, bu büyük savaşın sorumluluğunu üstümüze yaksınlar! Zira maksinin de, mininin de bizim toplumumuzdan doğduğunu hiç birimiz inkâr edemeyiz. Geleneksel alışkanlıklarımızdan biridir bu. «Giyecek» dendi mi, kırtısını çıkartmayız elden. Küçük çocuğumuz, ortanca çocuğumuzun küçülen elbiselerini giydiririz; büyüğe ufanları, ortancaya veririz; büyüğü, babasının giyeceklerine ortak ederiz! Ailenin en küçüğü, askere gidinceye kadar yeni elbise yitizi göremez!

İnsan, kafasının içinde birtakım olmayacak şeyler kurdu mu, derin bir hayâle daldı mı, kurduğu saçmalara kendi de inandı mı, ipin ucunu kaçırdı demektir!

Daldıkça batıyorum, battıkça:

— Hay Allah, ne yapsak acaba? diye kıvraniyorum! Çare yok, ille bir kurtuluş yolu bulacağız! Ya moda'nın öncüsü olduğumuzu gösteren delilleri yok edeceğiz, ya da maksi mi olur mini mi, iki taraftan biri gibi giyineceğiz! Zira gelen ne akraba, ne arkadaş... Dünyayı titreten müt-hiş savaşı!...

Tehlikeden habersiz, odanın içinde oynasın duran bizimkilerin kılık kıyafetine bakıyorum. İsimlendirmeye kalksan, üstlerindeki ne mak-si diye bilirsın, ne mini!...

Hayâlimde anasının entarisini yedi yaşındaki kızı giydiriyorum, kız maksi oluyor. Eh, anası da mini olsun bari diyorum ama, bir türlü kızın etekliğine sığmıyor!

Ben tam bu milli tehlikeyi geçiştirmeye çalışırken enseme yabancısı birtakım sesler belirmiş mi! İçlerinden biri sert bir komut verdi:

— Kimildama, yakarın!

Öyle bir gevşemiş, öyle turşulaşmışım ki, «Her kimildayışa bir kur'a numarası veriyoruz» dese yine kimildayamam! Eh, hayata gözlerimi açtığım günden beri yanıp durduğumdan, «Yakarın» tehdidini umursamadım bile!

Bir başkası sordu:

— Divana uzanmış ne yapıyorsun burada?

Binbir güçlükte gözlerimi araladım ki, bir kısmının etekleri yerleri süpüren, bir kısmının eteklerinin altından kilotoları görünen birbirinden güzel kızlarla, aynı giyimde genç erkekler kuşatmamış mı çevremi!

— İşinize gidin Allah aşkına, dedim. Ne yapacağım?... Görtiyorsunuz işte, kuruyorum!

Fakat adam meraklı... İlle her şeyi bütün ayrıntılarıyla öğrenecek! Yeniden sordu:

— Ne kuruyorsun?

Kızlardan biri fısıldadı:

— Hükümeti kuruyor olmalı...

— Yok, dedim, hükümeti yine Demirel kuruyor.

— Ötekiler ne yapıyor?

Şaşkın şaşkın bakışın duran bizim çoluk çocuğu sorduğunu sanarak bir solukta cevap verdim:

— Onların da kendilerine göre işleri var. Karım, hesabı kesen bak-kalı kandırarak biraz öte beri almayı kuruyor. Büyük oğlan, benden si-nema parasını nasıl koparacağımı kuruyor. Ortanca, eksik kitaplarını nasıl tamamlayacağını, kız...

— Kes! diye bağırıyor biri. Onları değil, Ankara'dakileri soruyoruz!

— Hepsini bir şeyler kuruyor, diye mırıldandım. AP. milletvekilleri, Bakan olmayı kuruyor. AP'ye geçen muhalefet mensupları, açılacak kre-diyle ne iş yapacaklarını kuruyor. GP. koalisyona gidileceğini, kendilerine de görev verileceğini kuruyor. CHP. kurulacak hükümetin yeniden düşeceğini, iktidara geleceğini kuruyor. Çağlayangil Kıbrıs sorununun çözülmesini kuruyor, memurlar personel reformunun gerçekleşmesini kuruyor.

— Yeterli diye enseme şaplağı bastı biri. Soytarılık istemez! Bütün dünyayı saran moda savaşının sona erdiğini, minilerle maksilerin anlaşmaları uyarınca hazırlanan yasanın, insanlığı yeni bir düzene sokma yetkisini, savaşın bu iki güce verdiği ni unutmak!

— Eee, milletler ne olacak?

— Buyruklarımızın dışına çıkmamak kaydıyla yine kendi bayrakları altında, kendi sınırları içinde, kendi yasaları ve yöneticileriyle kalacak!

— Peki, benden ne istiyorsunuz?

— Ne istemeyelim? diye söylendi şişen ayaklarını oğusturan biri. Dizerimize kara sular indi! Bütün gün, maksi, ya da mini yerine «Karma» yı benimseyen toplumumuzda yargılayacak sorumluları aradık durduk, tam umudumuzu kestiğimiz sırada seni bulduk!

Çabucak üstümüzdekilerin ölçtülerini alan biri:

— Allah Allah, dedi. Garip bir giyim şekli! Ne mini, ne maksi...

— Para zoruyla, alın teriyle kurduğumuz bu düzene düpedüz baş kaldırıyorlar sanki! diye söylendi bir başkası. Yasalarımızla taban tabana zıt!

— Bozgunculuk yapmak için aramıza salınmış da olabilirler, dedi daha bir başkası.

— İşlerini bitirelim gitsin!

— Evet evet bitirelim!

Döndüler bana:

— Lafı uzatmadan söyle bakalım, ne yapıyordun burada?

Bezginlikle:

— Arkadaş, dedim, öldürecekse-niz öldürün, güldürecekse-niz güldürün! Dedim ya, kimsenin etlisine sütlü-sü-ne karışmadan oturmuş kendi ken-dime kuruyorum.

— Kurduğunu anladık. Ne kuruyordun?

— Bizim gibi garipler ne kurabilirler ki?...

— Ne bileyim ben? Ev kurar, otel kurar, turistik tesis kurar, ticaretha-

ne kurar, hastane kurar, okul kurar...

— Onların kurucuları var şükür. Büyük adam akrabası olmak gerek o işleri başarmak için.

— Sen ne kuruyordun?

— Dalgamı bozmasaydınız hayâl kuruyordum.

Birbirlerine bakışıp:

— Hımm, dediler. Büyük bir kurucu kadrosuna sahip bunlar.

Hakkımızda ilk kez gurur verici bir övgü duyduğum için koltuklarım kabardı:

— Başka milletlere benzemeyiz, diye rahatlıkla cevap verdim. Yediden yetmişe bizde kimse boş durmaz. Kimi bir sürü dersten takıntılı olduğu halde okulu bitirmeyi kurar, kimi çalışmak için yurt dışına gitmeyi kurar, kimi parasız olduğu halde borçlarını temizlemeyi kurar!

Yeniden bakışıp:

— Çok çalışkan insanlar, diye fısıldaştılar. Kaç yıldır kuruyorsunuz?

— Ohoo, kendimizi bildik bileli...

— Takdir edilecek bir toplumsunuz ama, yasalarımıza uymadığınız için gereken cezayı çekeceksiniz! Suçunuz, zafer kazanmış iki akımdan birine bağlanmamak!

Safca sordum:

— Cezadan kurtulmak için ne yapmalıydık yani?

— Ya her şeyinizle maksi olmaydınız, ya da mini... Oysa ikisine de uymayan bir durumdasınız.

Eyyvaah, ayvayı yiyorduk şimdi! Son bir gayretle:

— Yanılıyorsunuz, diyerek memleket savunmasına geçtim. Aslında modayı bizim kadar yakından izleyen, toplum yaşantısında maksi ile miniyi aynı ölçüde yer veren bir ülke daha bulamazsınız! Örneğin, devlet gelirlerimiz minidir, dış borçlarımız maksi!... Üretimimiz minidir, tüketimimiz maksi!... İhracatımız minidir, ithalatımız maksi!... Ücretlerimiz minidir, masraflarımız maksi!... Politikalarımız minidir, partilerimiz maksi!... Belediye cezalarımız minidir, Belediye Saraylarımız maksi!...

Güçlülükle ağzımı kapatıp, bizim ev halkının kimine dar, kimine bol; kimine uzun, kimine kısa gelen yetmiş yamalı giyeceklerini gösterip sordular:

— Peki, buna ne dersiniz?

— Arkadaş, dedim, biz ne maksiye karşıyız, ne miniyi karşıyız... Büyüklere ufalan elbiseleri küçüklere giydiren birer Türk vatandaşısız!

Milli hislerim bilenmiş olarak gözlerimi açtım ki, çevremde ne miniler var, ne maksiler... Yeniden gazeteyi elime aldım, boş durmanın memleket hesabına büyük bir kayıp sayılacağını düşünerek otuziki milyon vatandaş gibi tekrar kurmaya başladım!

Vedat SAYGEL

Demirel, transferlerle çoğunluğu sağlamaya çalışıyor. — Gazeteler —

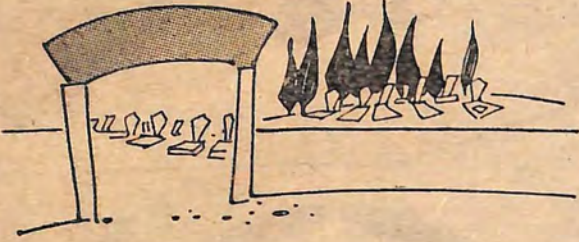

— Bre nire kaçarsın! Tiz yakalıyasuz!..

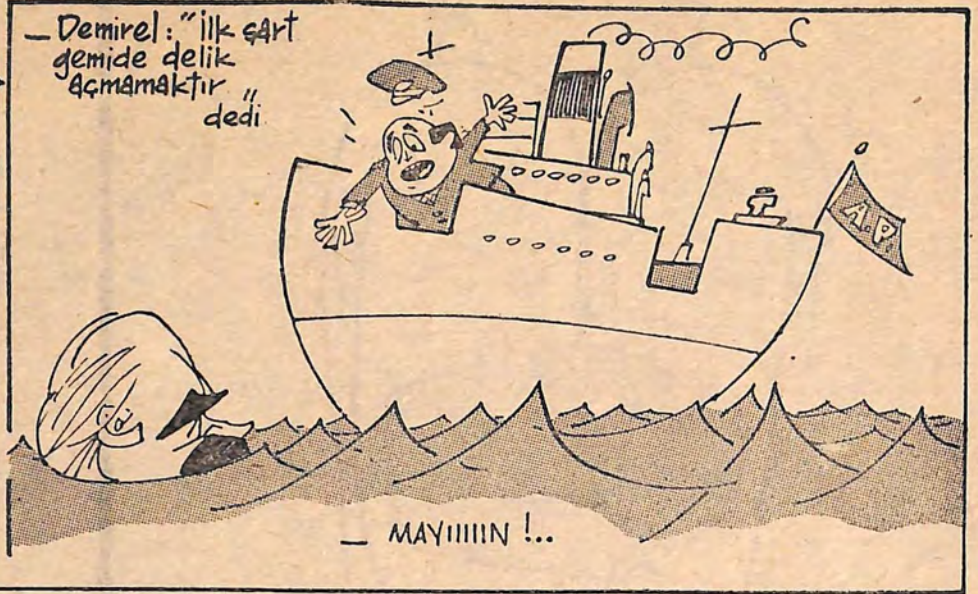
ayna

Semih Balcıoğlu

- Belediye huzur evleri açacak -

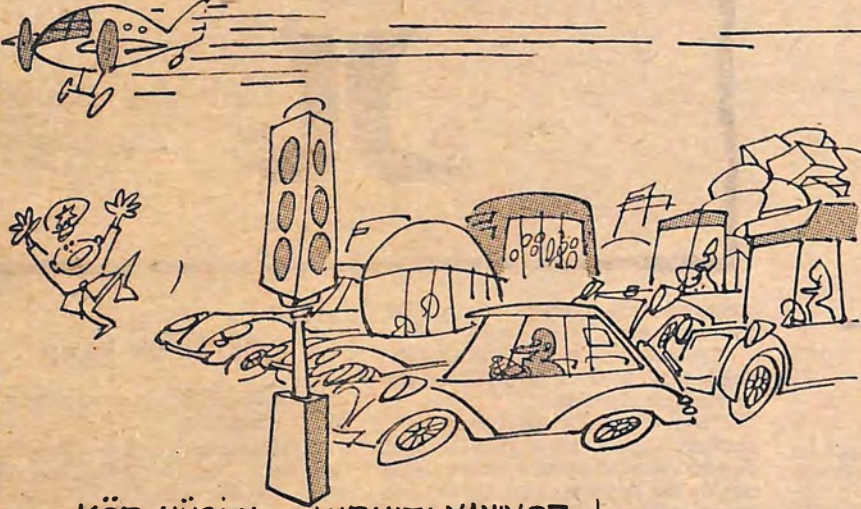

YAZISIZ

- MAYIMIN !..

- Otomobil fiyatına uçak satılıyor. -

- KÖR MÜSLÜN ... KIRMIZI YANIYOR !.

- A.P.'ye yeni katılan milletvekilleri espri konusu oluyor -

KATILANLAR !..

Ç AĞIMIZ felsefesinin en çok üstünde durduğu, işlediği, çözümünü aradığı bir konu var:

Sorumluluk.

Eskiden insanlar sırf kendi yaptıklarının sonuçlarından sorumlu tutulurlardı. Günümüz düşüncesi ise o sınırı çok genişletti. Yirminci Yüzyılın en büyük düşünürleri, kişinin yalnız yaptıklarının değil, söylediklerinin ve hattâ aklından geçirdiklerinin sonuçlarını araştırıyor, dünyanın öteki ucunda olup bitenlerden bile sizi etkiniz ölçüsünde sorumlu sayıyorlar.

Türkiye'de bizlerin bu düşünce akamına fazlaca katıldığımızı söyleyemeyiz. Genel eğilimimiz hâlâ zekâmızı yeni sorumluluk sınırları çizmekten çok en açık sorumluluklardan bile sıyrılmak için kullanma yönünde.

Doğrusu iyi de işliyor o yönde kafamız. Her türlü marifetimize öyle özürler buluyor, en uzun minarelere öyle kılıflar hazırlıyoruz ki!

Vaktiyle tanınmış bir politikacının evini soyan, sonra başka işlerden de tekrar tekrar hüküm giyerek hapse girip çıkan bir sabıkalı hırsız iki hafta önce yeni bir marifetinden dolayı Adana'da yakalanınca şöyle demiş:

- Biz sabıkalıların halini ve

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Dudu'nun eti budu

©

gereken tedbirleri anlatmak için bu ünlü politikacının evini soy-muştum. Ama beni görüştürme-den deliğe tıktılar. Bizlerin dert-lerini anlatmak için ilk fırsatta bir başka adamın evini soyaca-ğım!

Herifin şu lâfına gülmseyebil-irsiniz. Ama Türkiye'nin kaderi-ni etkileyecek seviyede sergilenen türlü çeşitli politik marifetleri haklı göstermek için son hafta-larda ileri sürülmüş özürler üs-tünde azıcık düşünülürse onla-rın çok daha gülünç mantık cam-bazlıkları olduğu görülür.

En küçük hesapların, en utanç dışı pazarlıkların, en piskince dö-nüşlerin dayanakları hep en kut-sal düşünceler:

- Memleketin iyiliği... Huzu-run getirilmesi... Hürriyetin ko-runması...

Tepedeki politikacıdan delikte-ki hükümlüye kadar bütün açık-gözlerimizin parlak örneklerini

vermek için yarıştıkları bu zekâ esnekliği daha da yayılırsa özür-süz suç kalmayacak yurdumuzda. Kaçakçılık mı yaptınız?

İthalâtı arttırıp ekonomiyi des-teklemek için.

Onbeş yaşında kızı iffal mi et-tiniz?

Zihni açılın diye.

Adam mı vurdunuz?

Nüfus plânlaması...

Geçenlerde Anadolu Ajansı'nın Almanya'dan verdiği bir haber gazetelerde pek yayınlanmadı; belki gözünüzden kaçmıştır.

İki yıl önce oradaki vatandaş-larımızdan İsmail Akgül, karısı Dudu'nun bir başka Türkle se-viştğini farketmiş. Hemen Du-du'yu baskı altına alıp emri pat-latmış:

- Dostunu öldüreceksin!

Her ne hikmetse, razı olmuş Dudu sonunda.

İsmail gidip 38 kalibrelik okka-lı bir tabanca almış, başlamış or-

manlarda kadına atış talimleri yaptırmaya. Çok geçmeden Dudu birinci sınıf nişancı olmuş.

İsmail vaktin geldiğine karar verince plânın son kısmını da uy-gulamış öğrencisine.

Dudu, dostu Şerafettin'le bir barakada buluşmuş; kendisine su-lanır duruma getirince eteğinin altından tabancayı çıkarıp beş el ateş etmiş.

Şerafettin ebediyete göçmüş derhal. Ama İsmail'in hesapları pek tutmamış. Alman polisi nu-marayı yemeyince o ve Dudu da kodese göçüvermişler.

Mahkeme İsmail'i 10, Dudu'yu 6 yıl hapis cezasına çarptırmış.

İsmail kıyametleri koparmış, itiraz etmiş:

- Bu nasıl iş? Vurduran benim ama, vuran Dudu! Bana nasıl on-dan fazla ceza verilir?

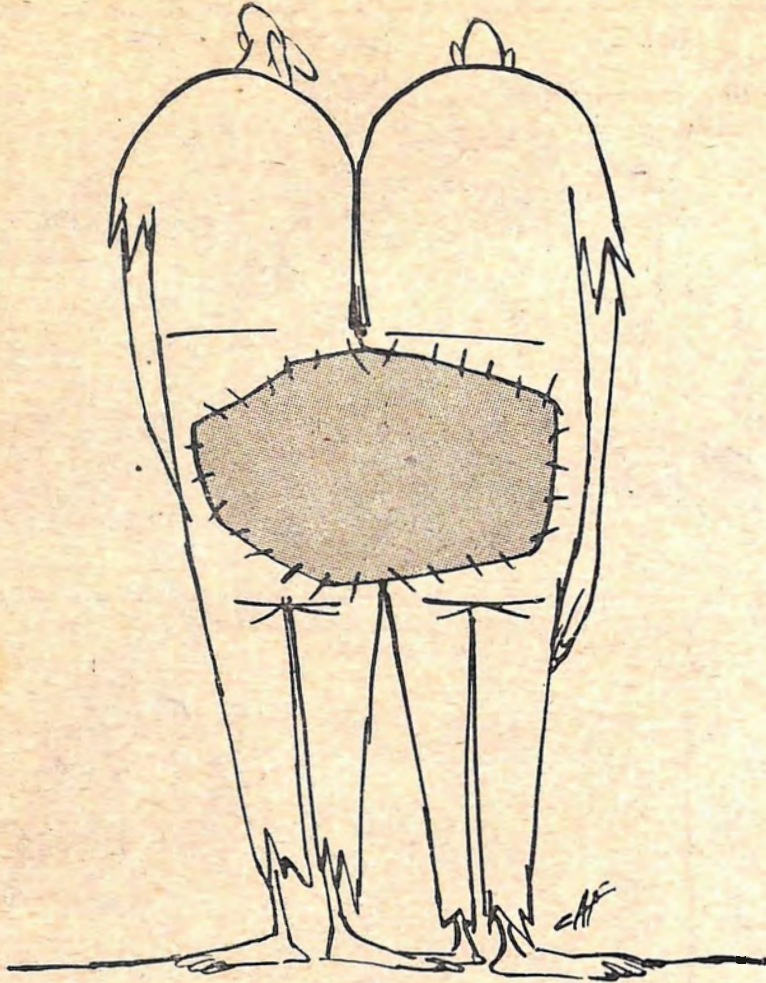
İtiraz dikkate alınarak bir üst mahkemede dâvaya tekrar bakıl-mış. Bu seferki karar:

Dudu'ya 4 yıl, İsmail'e müeb-bet hapis.

Hukukçularımız ne der bilmem ama, bence ceza, çağımızın dü-şünüşüne yüzde yüz uygun. Keş-ke çevremizde, yurt içinde ve dı-şında, yakında ve uzakta gelişen bütün olayları değerlendirirken ön plânda görülenlerin arkasın-daki «azmettirici» güçleri araştır-mayı bilebilsek biz de!

Yâni Dudu'lardan çok İsmail'ler-le uğraşmayı öğrenek...

Refik ERDURAN

KOALİSYON!

PAZARTESİ

Diyorlar ki...

Üçüncü kabinesini kuran Demirel bir taraftan hükümeti ayakta tutmanın çarelerini araştırıyor, diğer taraftan muhalifleriyle çene yarıstırıyor.

Aklı sıra kabine buhranının sorumluluğunu, bütçeye kırmızı oy verenlere yükleyecek.

Bir bakıma öyle...

Muhalefet kırmızı yerine beyaz oy kullansaydı, bütçe reddedilmeyecekti.

Bütçe onaylansaydı, hükümet çekilmeyecekti.

Hükümet yerinde kalsaydı, buhran hissedilmeyecekti.

Demek ki baş sorumlu, muhalefet!

Fakat politikayı parlâmenterlerimizden daha yakından izleyenlere göre, 1961'den bu yana hükümetlerin

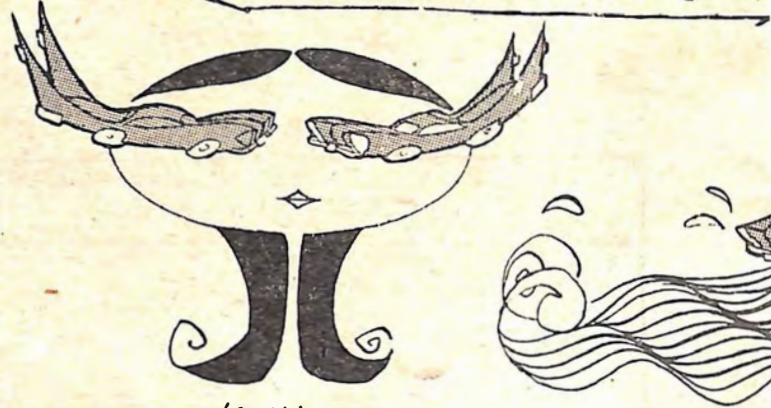

Yazısız

İstanbul'un trafiği, kadın hatları kadar mu...

Sarachane geçidi!...

-YAZISIZ-

dişlişlerindeki gerçek, söylenenlerden çok ayrı...

«Yıkılmaların nedeni muhalifler değil, tabii âfetler» diyorlar ve şöyle devam ediyorlar:

«Paşamız, bütün partilerin katılımıyla sağlam bir koalisyon hükümetinin kurulduğunu açıklarken Gönen'de bir deprem oldu, birinci koalisyon hükümeti papazı buldu!

Demirci'de deprem oldu, ikinci koalisyon yıkıldı!

Erzurum'da deprem oldu, üçüncü koalisyonu yıktı!

Ve Şubat sonlarına doğru Van sallandı, ikinci Demirel hükümeti yuvarlandı!»

Anlaşılan yurdun en hassas noktası, Ankara... Şehir değil, sismograf mübarek!

İşin kötüsü durmak bilmeyen depremin nedenini araştırmak için Doğu'ya giden uzmanların bildirdiklerine göre, bir süredir azalan sarsıntıların yeniden şiddetlenmesi bekleniyormuş.

Buyrun bakalım! Demirel'in yerinde olun da, kalıcı bir hükümet kurun! Muhalefetin gönlünü yapıp beyaz oy toplamanın yollarını mı ararsın, âsileşen Van'ı kimildamaması için dört bir tarafından sağlam kazıklara mı bağlarsın?

En iyisi seslenip ricada bulunmak galiba:

Ey sabırsız şehir-i Van! Sallanma anam babam... Şöyle dur dinlen arada, yoksa taş taş üstünde kalmayacak güzelim Ankara'da!

SALI

Büyük bir kayıp

Ünlü Gürcü Bacı'mız da göçüp gitti bu dünyadan!

Üzüntü üzüntü üstüne! Değerli bir vatandaş kaybettiginize mi ağlırsınız, sayıları yükseldiği halde Bakanlık koltuklarından birinin yine boş kaldığına mı yanarsınız?

Merhumenin az emeği geçmemiştir bize... Herkesin yoluna baktığı bir devirde, memleketin falına baktığı için her halde adı yazılacaktır siyasi tarihimize!

ÇARŞAMBA

Kötü örnekler

Seçimlerin bittiği halde karışıklıkların devam ettiği Guatemala'da seçimlere bir gün kala ne olmuş biliyor musunuz?

Dişişleri Bakanı kaçırılmış!

Hayret ettiniz değil mi? Doğrusu, biz küçük dillerimizi yutacaktık!

Zira seçimlerde oy kaçırıldığını bildirdik. Seçmen kaçırıldığını bildirdik. Sandık kaçırıldığını, hattâ aday kaçırıldığını bildirdik. Ama ne yalan söyleyelim, Bakanların da kaçırılacaklarını ilk kez öğrendik!

Dünyadaki her yenilik önce bizde moda olduğuna göre, Batı'ya inat olsun diye ister misiniz komple hükümet kaçırmaya başlasın bizim partiler göz göre göre!

İstanbul'da 25 bin kişiye bir un

— 25 bin kişi oldu da, ne

m bir hale getirilecek. — Gazeteler —

Sahil yolu!..

PERŞEMBE

İki taraf da...

«Aramıza nifak sokmaya, bizi dağıtmaya çalışanların gayretlerine rağmen AP'yi bölmeye kimsenin gücü yetmeyecektir!»

Genel Başkanın demecinin üstünden çok geçmedi, AP. bölünverdi!!

41'ler adına Bilgiç, «Bizi bölmeye kimsenin gücü yetmeyecektir!» dedi, 41'ler kırka indi, otuzdokuza indi, otuzsekize indi!

YTP'nin o zamanki Genel Başkanı Azizoglu, «Milletvekili çekmek için yapılan bazı gizli pazarlıkları duymuş bulunuyoruz. YTP'den adam çılmaya kimsenin gücü yetmeyecektir» dedi, Oran ile Ağaoglu hemen AP'ye iltica etti!

Siyasi konuşma, cümleleri ters kurmaya deniyor galiba...

Sayın Paşamız da bir örneğini vermedi mi?

Ekim seçimlerinden önce «Hükûmete güçlük çıkartmayacağız» dediler, kırmızı oy verip düşürdüler!

CUMA

Sahipli mal

142 yıllık Beyazıt Kulesinin çökme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu bildiren gazete, bu tarihi yapının sahipsiz kaldığını, ne Hazine'nin, ne Üniversite Vakıflar İdaresinin, ne de Belediyenin ilgi gösterdiğini belirtirken adı geçen müesseselere ver yansın ediyor!

Canım, sahipli mala sahip aranır

mi? İlle bir ilgili aranıyorsa ne yap-sın Hazine ile Belediye? Bir haber yollayın dolandırıcılar kralı Sü-lün'e!...

CUMARTESİ

Koalisyon

Sicilya'nın komünist Belediye Başkanı ile Cumhuriyetçi muavini evlenmiş.

Hani bir bakıma koalisyona gittiler, siyasi anlaşma yaptılar diyeceğiz ama İtalya'daki politik ortamın bizdekinden kalır yeri yok ki, Tanrı tamamına erdirmiş, bir yastıkta kocayın gibi ahşılmış sözleri tekrarlayalım. Susmak da yakışmaz... Oldu olacak «Küfür neyse ama, işi tekme, yumruğa dökmeyin» tavsiyesinde bulunalım.

PAZAR

Sesler karışınca...

CHP. Genel Sekreter yardımcısı Üstünel, iktidarın sakat tutumunu eleştirirken şöyle demiş: «Hazine metelik yokken köprü'nün temeli atıldı!»

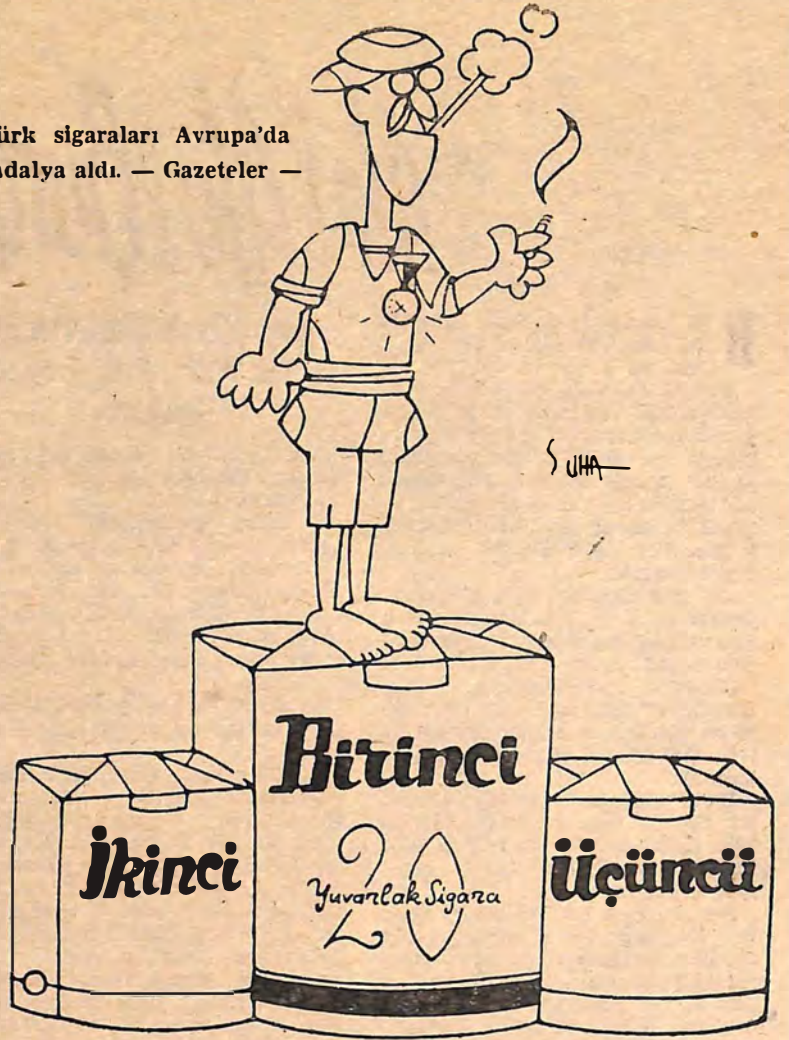
Hani bu açıklama yapılmasaydı, böylesine büyük bir hayâl kırıklığına uğramayacaktık!

Desenize sesleri karıştırmışık yine... Gümbür gümbür ortahğı inle-ten sesleri dinleyip, kutlama topları atılıyor sanmıştık.

Oysa duyduğumuz ne milletin neşesiymiş, ne ilgililerin sevinçli...

Metelik kalmadığını duyurmak için yırtınıyormuş Hazine'nin sesi!

Türk sigaraları Avrupa'da madalya aldı. — Gazeteler —

Yazısız

Şaşıyor insan!

Gariplik dendi mi, aklımıza önce yaşadığımız ülke geliyor nedense. Oysa öyle garipliklerle dolu bir dünyada yaşıyoruz ki... Gözlerimizi iç olaylardan çevirmeye vakit bulsak da, şöyle yanımıza yöremize bakınma zahmetine bir katlansak, eğlenmek için inanın ne sinema ararız, ne tiyatro...

İşte bunlardan biri: «Merih'e gitmek şimdilik mümkün değil»

Bu açıklamayı NASA Sağlık İşleri Müdürü yapıyor, nedenini soran gazetecilere şunları söylüyor: «Merih'in sağlığı elverişli olup olmadığını henüz bilmiyoruz da...»

Gezegene gönderilecek elemanların mikrop kapmalarından korkulu- yor zaar.

Yahu dünyamızdan kaç kaç nokta gibi kalmış koca yıldızda mikrop ne arar?

Başkalarının eline geçmesin diye adı bilinen bütün mikropları Tanrı bizlere teslim etmiş. Veba'sı dünyamızda, kolera'sı dünyamızda... Kuduz'u dünyamızda... Hele tifo, tifüs, grip gibi olanları bahse bile değmez.

Mikrop yiyoruz, mirop yutuyoruz! Yolculuğu ertelemişsek mikrop kapmaktan değil, her halde Merih'e hastalık bulaşacağından korkuyoruz!

helâ düşüyor. — Gazeteler —

helâ bir genel helâ düşüyor?..

Alo! Alo! Burası Avrupa ŞEMİ BELLİ

B U satırları yazarken önümde iki adet ipek saçaklı yemek listesi var.

Yemek listesinin de ipekli, saçaklı olur mu? Olur tabii!... Eğer konuk olduğunuz ülke romantik Romanya ise, eğer konuğu olduğunuz kişiler, yemek listesine bile estetik bir zarafet, ilgi çekici bir incelik verebilecek kadar yaşantılarının çeşitli yönlerini şirilestirebiliyorlarsa.. neden olmasın...

Bir meraklının eline geçse bu yemek listeleri, ipek mendil yerine yan cebine, boyunbağı yerine yakasına takmak ister.

Kenarları ipek ibrişimlerle işlenmiş, her iki başı ipek saçaklarla süslü bu ipek kumaşlardaki «Menu» listesi, lâcivert mürekkeple matbaada basılmış.

Birisi «Cerbul Carpatin» (Karpatlar Geyiği) Lokantasındaki bir şölene, diğeri de «Poiana Braşov» adlı turizm merkezindeki şölene ait yemek listeleri...

Ben, bu ipek listelerdeki yemeklere Karpatlar Geyiği Lokantasında çatalımı batırırken, sofranın başta-rafındaki köşede Zisa Artemiz ve Zeis Dor Artemiz adında iki kızkardeş halk müziğinin tatlı dikenlerini batırıyordu yüreğimize:

**Çadır altı minare
El ettim eski yâre.**

Ve arkasından «Bombili Bombili, Bombili Yâr».. Ve onun arkasından «Tin Tin, Tini-mini Hanım»...

Bulduğumuz yer, Romanya'nın en büyük ve ilginç eyaletlerinden Braşov. Hotel Carpatin'in yemek salonu.

Ve Rumen müziğinin eşliğinde bu türkülleri söyleyerek bize anavatan Türkiye'den duyulanışlar sunan ses sanatçıları, yukarda adlarını verdiğim şipşirin iki Rumen kızı. Halk deyimi ile, iki baci!...

BRAŞOV EYALETİNDE «TİN TİN - TİNİ - MİNİ HANIM»

Sol tarafımda oturan çok nazık dostum Protokol Müdürü bay Brehoi Gheorghe:

— Mösyö Şemsi Belli!

Diye ismimi fısıldamasaydı gözlerimi ve kulaklarımı bu sevimli Rumen kızlarının dudaklarından dökülen memleketimin türkülerinden ve o türkülleri bir Türk kadar güzel ve rahat okuyan dudaklardan ayıramayacaktım.

Başımı Brehoi Gheorghe'ye çevirdim, verdiği izahatı dinlemeye başladım:

Bu güzel kızlar geçen yıl Türkiye'ye gelmişler Folklor ve halk müziği konularında başarılı çalışmalar yapmışlar. Hattâ İzmir'de (Her halde Fuarda) yapılan bir yarışmada derece almışlar. Büyüğünün sesi küçüğünden güzel, küçüğü de fizik yapısı ile büyüğünden güzelmış. Çok iyi anlaşılan iki baci imişler.

Gözlerimi tekrar Artemiz Kardeşler'e çevirdim. Kadehimdeki nefis Braşov şarabından birkaç yudum aldım. Bu kez şeytan meydan dürtmedi, kendiliğinden, her halde halk türkülerimizin çağrışımından aklıma bir başka yurt bestesinin oynak sözleri geldi:

**Çayda çınar ağacı
Çift gezer iki baci
Büyüğü şöyle-böyle
Küçüğü cahil harcı!**

Hotel Carpatin'de ve «Karpatlar Geyiği Lokantası»nda geçen zaman bölümünü, aynı yerin zemin katındaki gece kulübünde düzenlenen müzik, dans, pandomim, raks gibi çeşitli programlar izledim.

Kim derse ki Rumenler konukse-

ver değil, «Hayır!» derim. Kim derse ki Rumen mutfağı zengin değil, «Hayır!» derim. Kim derse ki Romanya şarapları, içkileri nefis değil, yüz defa, bin defa «Hayır!» derim.

Rumen dostlarımız kusura bakmasınlar ama, yemekten içmekten, eğlenmekten, Romanya'yı gezmeye, tanımaya ve merak ettiklerimizi öğrenmeye pek fırsat bulamadık.

Sabahın köründe başlıyoruz ikram fash, içki fash, gecenin geç saatlerine kadar devam ediyor. Hattâ çoğu zaman bir günün ucu öteki güne kavuşuyor.

Haberli, habersiz, sabah-akşam, nereye giderseniz gidiniz, kahvenizle beraber kadehiniz de dolu geliyor, demiştik önceki yazılarımda. Şimdi de diyorum ki, işin garip tarafı, o nefis şaraplardan, o erik rakılarından ne kadar içerseniz içiniz, sarhoşluk yok, baş dönmesi yok, mide bulantısı yok!... (İnanmazsanız Romanya'ya gidip sabahtan akşama kadar fıçılar dolusu içiniz. Eğer sarhoş olur da ne yaptığınızı bilemezseniz derhal yalanımı yüzüme vurmak için göğüs dönüş uçak biletimi adresime postalayınız. Hemen yetişir ve size gerçeği ispat etmeyi zevkli bir görev telâkki ederim!)

Braşov, bir dağ kenti. Kış ve dağ sporları için çok elverişli bir yer. Şutu Konstantin adlı Belde Başkanları genç, yakışıklı, babayığit bir adam.

Hotel Carpatin'de geçen bir gecenin sonras ertesi gün kentin ana cadelerine çıktığımızda astragan kalpaklı, çizmeli hanımlar, rengârenk kürk mantoları içinde «Gel, beni yumuşak yumuşak okşa!» der gibi yumuşak yumuşak dolaşan şirin ve bakımlı genç kızlar pazar gezisine çıkmışlardı.

İlkin bir müzeyi, sonra iki kiliseyi gezdik. Birinci kilisede ayin yapı-

lıyordu. Kapıda renk renk mumlar, içerde renksiz renksiz geçkin insanlar vardı Tanrının huzurunda!...

İkinci kilisede (Kara Kilise adında bir kiliseydi bu) teyp bantlarından müzik yayını yapıyorlardı ve biz içerde iken Bah'tan bir parça çalıyorlardı.

Kara Kilise'den çıktuktan sonra kara kara düşünmeye başladım. Ben düşünmeyim de kim düşünsün!... Her taraf cins cins, renk renk av hayvanları derisi ile dolu. Her derinin, her postun içinde bir başka hanım dolaşıyor. Kürk.. kürk.. kalpak.. kalpak.. kalpak... Ve nice nice av derisi eşyalar...

Seyahat denince aklıma: gezilecek, görülecek, sevicecek, yeni yeni ülkeler, beldeler, kentler ve insanlar gelir. Daha sonra da hediyeelik eşya!

Gezeceğimiz kadar gezdik, göreceğimiz kadar gördük. Seveceğimiz kadar da sevdik sayılır. Ama hediyeelik eşyaya gelince Romanya mı bu konuda pek fakir, yoksa ben mi ilginç ve turistik hâtıra eşyalarını tanımak fırsatını bulamadım, bilmiyorum. Kristalden başka her şey Türkiye'den daha pahalı. Ve üstelik ilginç bir hediye eşyası bulmak da pek zor.

Braşov, Karpat Dağlarının av hayvanlarının pazarı olduğuna göre her halde hem ilgi çekici eşyalar, hem de fiyatı elverişli hediyeelikler bulabiliriz umuduyla mağaza aramaya koyulduk. Aksiliğe bakın ki günlerden de pazar. Her taraf kapalı. Ama Braşov Belediye Başkanı:

— Açıl susam, açıl!...

Diye ferman eyleyince açılıverdi bir kaç turistik mağaza.

Türkiye'den ayrılırken tanıdık bir genç kız ısrarla kalpak istemişti. Hem de renginin kahverengi olmasını özellikle belirtirken.

İlk önce onun isteğini yerine getirmek istedim. Kahverengi bir kalpağa müşteri oldum. Fiyatı yazılı üstünde: 1350 Lei. Bizim paramızla 1000 lira vicarında. Uyyy babooovvv!... diye öylesine bir çığlık atmışım ki tezgâhtaki Rumen kızı bile hayret etti. Hemen yanındaki orta yaşlı hanıma bir şeyler sordu. Orta yaşlı hanım kendi kendine bir kaç defa bir şeyler mırıldandıktan sonra gözü ile, kaşı ile yok anlamına gelen bir işaret yaptı. Sonra bana yaklaşıp.. âdeta özdür diller bir ifadeyle.. ne dedi biliyor musunuz?

— Mösyö, sizin aradığınız av derisinden yok bizim mağazada! Bunların hepsi vizondur!

Bu kez ben şaşırdım. Nasıl anlamıştı benim daha ucuz cinsten bir şey aradığımı, bir türlü çözemedim:

— Benim hangi cins kalpak aradığımı biliyor musunuz madam?

— Evet, matmazel söyledim cinsini!..

Durakladı.. zihninden bir şey tekrarladı ve devam etti:

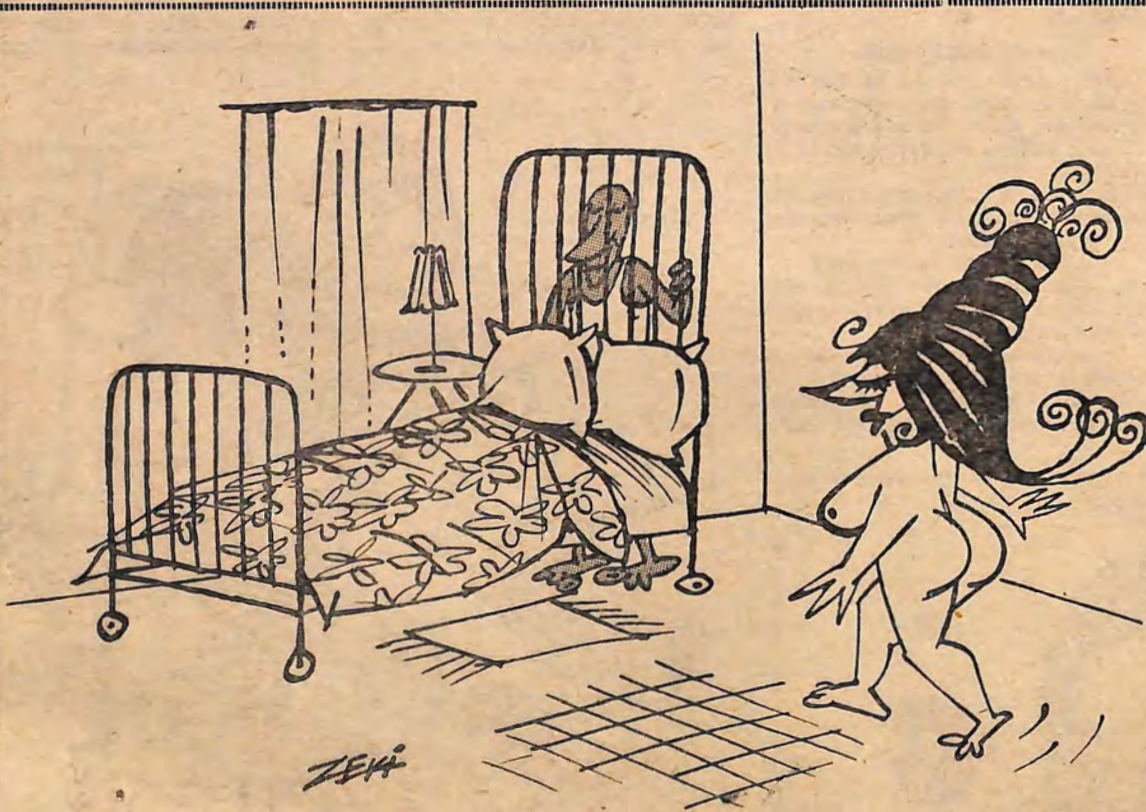
— İyyy babooov kürkü istemişsiniz, öyle mi?

Bu kez kakhaha ile beraber bastım çığlığı:

— Uyyy babooov!... Var mı böyle bir av derisi?

— Bizde yok ama, belki başka yerde vardır!...

Şemsi BELLİ

EBEDİ MAHKÛM!

AKBABA
Haftalık Sıyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Fiyatı : 100 kuruştur.

Hafaya: KADRI TALİF EDİLİRKEN FANTOMA GELİYOR.

KOMİSER:
«Susun be! Teker teker anlatın meraminizi!» diye bağırdı.

Çopur Hüsmen:
«A be kumser beg, ağınatayım da bi eyice diğne, valla heç suçum, gayatım yok» demeye kalmadı. Egzotik Leylâ:

«Hayır, komiser bey, hayır... Önce ben anlatayım da beni dinle sen. Hem âdab-ı muâşeret kaideleri bakımından ilk evvelâ kadınlara söz verilmesi lâzım değil mi ya?» diye yirtindi.

Komiser sert bir «Susun» daha çekti ve Egzotik Leylâ'ya doğru dönerek:

«Âdab-ı muâşereti senden mi öğreneceğiz hanımefendi, biz onun kitabını yazmış adamız» diye bağırdı. Egzotik Leylâ bu sert tepki karşısında tornistan etti, yılışarak:

«Aman komiser beey, kızmayın canım. Size bir sözüm yok benim. O dediğim, lâfın gelişi, ya... Sizin gibi bana hanımefendi demek nezaketini gösteren kibar bir zata yol, usul, erkân göstermek ne haddime?» diyerek nabza göre şerbet verme profesörü gibi konuştu.

Bunun üzerine komiser:

«Hah şöyle, yola gel, haddini bil, vazife yanında memura hakaret etmeye kalkma öyle» diye gevşedi.

Egzotik Leylâ bu durumdan cesaret alarak:

«Öyleyse anlatayım efendicazım. Bu adam durup dururken zorla, cebir kullanarak beni sürükledi, doktora götürmeye kalktı. Kendisinden şikâyetçiyim» diye feryat etti.

Komiser:

«Tamam, anladık» diye sözünü kesti ve Çopur Hüsmen'e döndü: «Sen anlat bakalım, ne diye cebir, geometri kullanır, sürükler, zorla doktora götürmeye kalkarsın elin kadını durup dururken, ha? Ulan sen önce kendin gitsene doktora, kendin doktorluksun be sen.» diye köpürdü taşı.

Çopur Hüsmen mahcup mahcup başını eğdi, boynunu büktü ve:

«Ağınatayım kumser beg. Heç bi suçum yok vallahi benim, iki gözüm çıksın, başıma zam kadar taş düşsün ki... Anlayışınıza gurban olayım.

Doğru, doktorluğum ben. Gittim doktora. Zaten her şey ondan meydana geldi ya... Çoktan beri böğrümde bi sızı va... Ne etsem geçmedi bi türlü. Sulfato, aspirin filân içtim, hocaya okutup üflettim, bana mısın demedi. En sonunda dayanmadım, dişimden tırnağımdan artırdığım parayla bi doktora bari gideyim dedim. Tavsiye ettikleri eyi doktorun muayene odasına vardım...»

Komiser sözünü kesti:

«Geç teferruatı, sadede gel, sade!» diye bağırdı.

Çopur Hüsmen şaşırdı:

«Ni dedin kumser beg, teferruat dediğin şey nerede, nasıl geçeyim oraya, sadede nereden gelinecek, nasıl gidilecek, valla ben öyle bir yerden geçmedim...» diye saf saf konuştu, telâşlı adımlarla bir oraya bir buraya gidip gelmeye başladı.

Komiser, onun bu anlayışsızlığı, aptallığı karşısında gülerken:

«Yâni olayın esasını anlat, diyor» diye konuştu.

Çopur Hüsmen başını kaşıdı:

«Haa,» dedi, «Ağınatayım yaa... Yalnız sözümü kesmen de şu doktor kısmını ağınatayım, çünkü işin aslı oradan başlıyo...»

Komiser:

«Peki, anlat hadi öyleyse» diyerek başını salladı.

Çopur Hüsmen de söze başladı:

«Muayene odasında hemşire midir, hasta bakıcı mıdır nedir, işte öyle birisi yüzüme şöyle bi bakıp, ne arıyon sen burda, dedi bana. Ben de, muayene olacan, doktor begi görecen, dedim ona. Randevu aldın mı deydi sordu. Ne randevusunu, almadım ben öyle bi şey, deydi cevap verdim. Randevu almadan olmaaz, bir sürü hastası var, hepsi de randevulu, sana bugün sıra gelmez, boşuna bekleme, hadi randevu al da öyle gel, deydi beni kibarca kovdu. Kapıyı da yüzüme kapatıverdi. Kaldım mı ben soğan gibi ayazda... Bir süre durup düşündükten sonra yavaş yavaş yürümeye başladım. Bir yandan da, bu randevu denen şeyi kimden, nereden alacağız, deydi mırıldanıyordum. Belki vardır deydi önce bi bakkala girdim...»

«Eee?...» diyerek film seyretmeye hazırlanır gibi koltuğuna iyice yer-

leşti komiser. Çopur Hüsmen devam etti:

«Bakkala, randevu var mı deydi sordum. Yüzüme acayip acayip baktı, ne randevusu? diye sordu. İçimden şehirde oturdukları halde mektep medrese görmemiş benim gibi cahiller varmış, diye söylenerek bakkalı şöyle bir süzdüm. O, içimden geçenleri anlamış gibi, birader, her gün öyle yeni şeyler çıkarıyorlar ki, değil ilkokul, üniversite bitirsen hepsini aklında tutamazsın kolay kolay, diyerek tahsilli olduğunu belirtti. Sonra, yeni çıkan bir temizleme tozu vardı, sakın bu o olmasın, deyip rafta ne varsa indirip bakmaya başladı. Umudu kestim ve usulca oradan sıvıştım. O, hâlâ arıyordu... İkinci defa bir manifestacıya, daha sonra bir tuhafiyeciye girdim. Her ikisi de, yok, demekle yetindiler... Derken bir züccaciyeceye rastladım yolum. Ona da sordum aynı şeyi. İki çırak varmış içerde. Biri ustasını çağırmaaya giderken diğeri, acaba şu eşyanın markası mı bu, yoksa bu eşyanın markası mı diye raflarda ne varsa aşağıya indirdi. Biraz sonra usta geldi, etrafın vaziyetine bakınca küplere bindi. Bana dönerek öfkeyle: «Niçin arıyorsun sen bu randevuyu?» diye sordu. Ağrı, sızı için... Demeye kalmadı, be adam, bunun için bizi boşuna meşgul etmeye, zilyana sokmaya ne lüzum var, deli misin nesi, git, eczaneye bak, hadi!... diye bağırdı. Dayak yemek korkusuyla hemen oradan dışarı fırladım. Gide gide eczaneye geldim. Hemen vakit geçirmeden içeriye dalarak, randevu olup olmadığını sordum. İçerde dört kişi vardı. O ona sordu, o ona, o ona... Rafları karıştırdılar, dolapları aradılar. Nihayet mesul müdür mü neymiş, onu çağırıp geldiler. Müdür efendi şöyle bir düşündü, niçin arıyorsun sen bunu? diye sordu. Anlattım. Senin dediğin ilaç her halde yeni çıktı, daha bize gelmedi. Ondan yok, istersen daha güzel bir ilaç var, ondan verelim, diye bir ilaç adı söyledi. İstemem, diyerek oradan da çıktım. Şimdi ben ne yapayım, nerelere gideyim, diye düşünme düşünme yollarda dalgın dalgın yürürken farkına varmadan akşam olmuş, ortalık kararmaya başlamış. En sonunda ne olursa olsun, deyip yoldan gelip geçenlere sorma-

ya karar verdim. Gözümün tuttuğu birine sordum, hiç oralı olmadı, diğeri, Allah versin, dedi. Tam umudumu kesmek üzereydim ki o sırada oradan geçmekte olan bir genç: «Randevu mu istiyorsun, işte şundan alacaksın, düş çabuk peşine» diyerek bir bayanı gösterdi. Sevinçle hemen koştum kadının peşinden, nefes nefese yetişerek, dedim ki...»

Lâfının burasında Egzotik Leylâ kıkır kıkır gülerken:

«Eee... Ne dedin bakayım kadıncağıza?» diye söze karıştı.

Çopur Hüsmen, gayet ciddi devam etti:

«Bayan, güzel bayan, bana bir randevu verir misin, kötü bir maksadım yok vallahi, sakın yanlış anlamayın, bilâkis. Sabahtan beri arıyorum, irca ederim verin şu randevuyu, dedim...»

Bu sefer, kahkahayla püskürerek komiser karıştı söze:

«Ee... O ne dedi sana, peki beyefendi, hemen derhal, mi dedi?» diye sordu.

Çopur Hüsmen, alay ediliğinin farkına varmaksızın konuşmasını sürdürdü:

«Yoo, ne gezer beyim... Seni namussuz seni, diyerek, ayağından ayağabısını çıkardığı gibi arkandan kovalamaya başladı, bir yandan da, polilis, diye bağırdıyordu. Elin-den zor kurtuldum... Tam o sırada da biri sokuldu yanıma. Ne istiyorsun sen bu kadından böyle, ne dedin ona, diye sordu. Randevu, dedim. Randevu böyle sokak ortasında istenmez, her şeyin bir yolu yordamı var, özel randevu evi var, oraya gideceksin, dedi. Aman, çabuk oraya gideyim öyleyse be yahu, hay ağzını öpeyim, ben de sabahtan beri onu arıyorum, seni bana Allah gönderdi. Hadi gösteriver, nerede bu randevu evi? diye sordum. Peki, paran var mı ya? diye sordu. Cebimi okşayarak, var, dedim. Bunun üzerine, ben seni götürüyüm, gel öyleyse, diyerek yürümeye başladı, ben de arkasından yürüdüm. Gide gide bir eve geldik, bizimki kapıyı açıp içeri girdi, beni de soktu. İçerde bir kaç bayan oturuyordu. Adam bana, hangisinden istersin? diye sordu. Ben de bu Leylâ adlı bayanı işaret ettim. Beni bir odaya götürdüler, biraz sonra bu bayan geldi. Gelir gelmez, daha fazla geç kalmayalım bari, diye aceleyle elinden tutup doktora götürmeye kalktım. Ama direndi, gitmem, diye feryat etti ve de herkesi başıma topladı. İşte böyle böyle kumser beg. Başka bi söyleyecem yok, bi gusur işledimse affınızı dilerim.»

Sözlerini bitirince karakolda bulunanlar gülmekten kırılıp geçtiler. Gülmekten kızarmış gözlerini silecek komiser:

«İşte meseleyi duyduunuz, hâlâ şikâyetçi misiniz kendisinden, yoksa affettiniz mi?» diye sordu Egzotik Leylâ'ya.

Kadın, kahkahalarını tutmaya çalışarak:

«Yok komiser bey, yook, affettim, geri alıyorum şikâyetimi, vazgeçtim.» dedi.

Çopur Hüsmen: «Randevu...» diye ağzını açtı, komiser sözünü keserek:

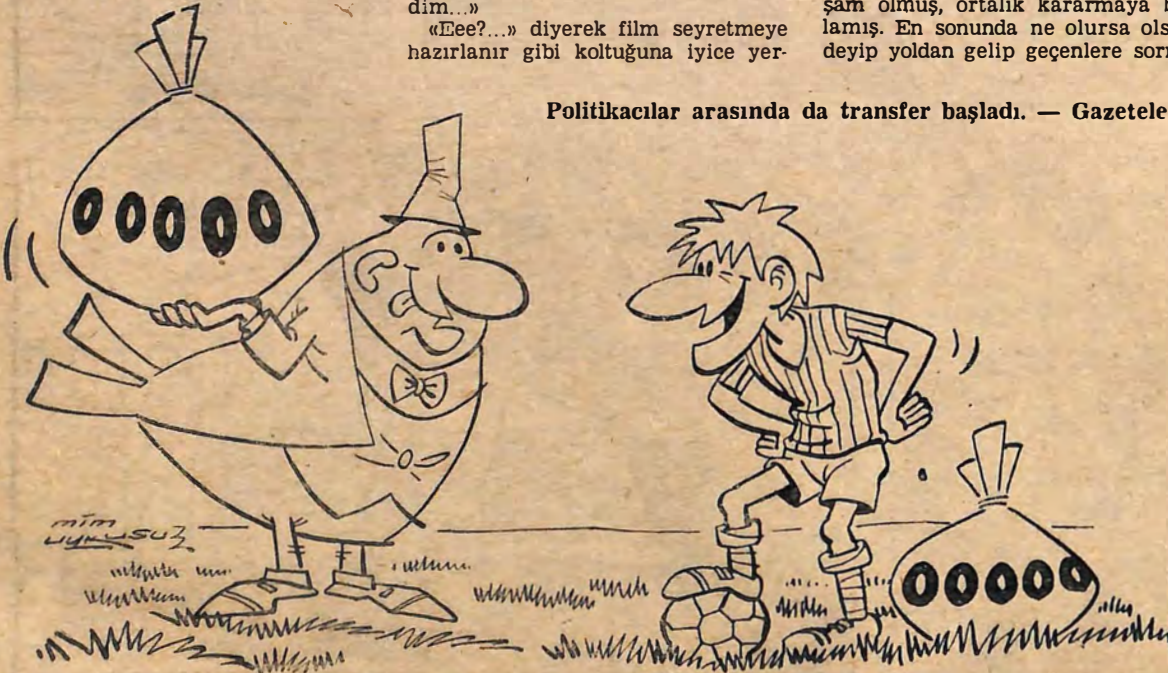
«Haydi serbestsin artık. Yalnız ayağını denk al, her duyduğun lâfa da öyle hemen inanma. Ne duyuyorsun daha hâlâ be! Hadi çık dışarı, yoksa nezarethaneye atarım bak, karışmam sonra, haa...» diye bağırdı.

Çopur Hüsmen telâşla çarçabuk dışarı fırladı korkusundan. Yorgun argın karakolun yanındaki evin duvarı dibine çökerek:

«İyi ama bu randevu denen meret ben nereden alacağım şimdi be yahu?» diye mırıldandı.

Erhan TIĞLI

Politikacılar arasında da transfer başladı. — Gazeteler —

— Bu yıl hangi takımda oynuyorsun âbi?..

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

EĞLENCEDEN MAKSAT NEDİR? — Eğlenceden maksat her halde ne bizim sayfamızın başlığı, ne fındık fıstık, kabak çekirdeği, leblebidir... Eğlenmek, bir eğlence yerine gidip doyaya gülmek, neşelenmek, vakitini hoşça geçirmektir... Bunu da herkes bilir...

İyi ama bize bildiğimiz konuları ne anlatıyorsunuz? diyeceksiniz... Fakat Vehbi'nin kerrakesi bildiğiniz gibi değildir...

İstanbul'un gün geçtikçe paralı kimsele-
rin eline geçmesi, memur, işçi, dargelirilerin
ormanlarda nesli azalan mahlûkat haline gel-
mesi, ketenpereci, üçkağıtçı, lüpten para ka-
zanan takımının bütün giriş çıkış kapılarını
kontrol altına alması, şunun bunun tavuğu ve
horozunun sokaklarda seraserpe gezmesi so-
nunda artık bu tarihi, güzel ve turistik bel-
deyi pelte haline getirmiş, halka eğlence yeri
olarak sadece sinema kalmıştır... Şim-
di sizlere geçenlerde tetkik için gittiğim ve
normal gelirli bir vatandaşın katien kapı-
sından bile bakamıyacağı bir eğlence yerini
anlatacağım...

GAZİNONUN ÖNÜ — Önce gazinonun ö-
nünü tarifle işe başlıyoruz... Kapısında en ba-
sit matbaalarda basılmış sanatkar resimleri
asılı, yukardan aşağıya neonla, içerde çalı-
şan sanatkarların isimleri yazılı, kapının ö-
nünde, başında eski postacı şapkalarına ben-
zeyen şapkası, lâcivert ve gazinonun simle iş-
lemeli markası veya ismi yakasına işlenmiş
ceketi, onun aksine ayağında potura benzeyen
pantolonu ve deforme olmuş ayakkabılarıyla
irli yarı, kara bıyıklı bir kapıcı duran gazino-
nun önü, böyle bir dekorla süslenmişti... Bu
kapıcı arada bir yerinden fırlayarak homur-
tuya benzeyen sesler çıkarak gazinoya ge-
len yukarda saydığım tipte adamlarla dolu
hususî arabaların kapılarını açmakta ve eli-
ne sıkıştırılan en aşağı bir beşlikle pişmiş
kelle gibi sırtmaktadır... Neyse bu aksesuar-
dan geçtikten sonra ben de gazinoya girdim...
Kıyafetim dekora göre pek parlak sayılma-
makla beraber, arabalardan inen adamlara gö-
re şık sayılırdı...

HOL VE VESTİYER — Gazinonun holüne
girince adamın genzini yakan bir kızartma
ile karışık hain bir losyon kokusu ile karşı-
laştım... Sağ tarafta, büyük, (Her nedense
bu gazinoda bırıksız adam görmedim) adamın
gözlerinin içine (Gel keselim) der gibi bakan
bir vestiyerci... Paltonuz olmasa da ceketinizi
çıkartacaklar gibi bir his veriyor insana... İç-
eri girenler, hamama girer gibi acele soyunu-
yorlar ve uzatılan numaralara on lira gibi u-
fak paralar atıyorlar... Vestiyerci, pardesimü
alıp benim verdiğim ikibuçuk liraya küçüm-
seyerek baktı... Neyse buna fazla önem ver-
meyip içeriye girdim...

SALON — İnsan oğlunun zevk denen şe-
yini kaybetmesi için bir kere buraya girmesi
yeter gibi geldi bana... Salonun dekorasyonu

Eğlenmesini biliyor musunuz?

nu anlatabilmem için çok büyük muhayyilem
ve çok büyük anlatım kabiliyetim olması lâ-
zım geldiğini o zaman anladım... Ne bulduysa
koymuş gazinoyu dekore eden herif... Herif
diyorum, çünkü bu dekoru her halde bir de-
koratör değil, her hangi bir herif düşünmüş-
tür... Fazla bakarsam gözlerim renk seçme ka-
biliyetini kaybedebilirdi, yakında trafik eh-
liyeti alacağımın renk körlüğüne yakalanma-
mak için hızla yürüyüp en loş bir köşeye otur-
dum... Gözümün çarpan bir yazıyı hızla oku-
dum: (Fıks menü 80 lira... İçki hariç)... Bu-
nun ne anlamı geldiğini çıkarmaya çalışırken
başucumda garson bitti...

GARSON VE KOMİLER — Garson keli-
mesinin Fransızcadan çocuk anlamına da gel-
diğini bilirsiniz... Her halde çocuktaki mâ-
sum, temiz görüntü bu meslekte olanları da
lâyık görmüşler ki bu ismi garsonlara da koy-
muşlar diye eskiden beri düşünürdüm... Fa-
kat tepemde dikilen adamı görünce Fransız-
ların bu kelimeyi bizim kullanacağımızı dü-
şünmeden koyduklarını anladım... Dar, basık
bir kafa.. daima size dikili ve Mafya gangs-
terleri gibi şüpheli, kötü niyetle dolu bakan
iki karanlık göz.. Mânasız ve kalın bir burun..
tabii malûm, siyah ve kalın bıyıklar.. küt ve
nasırlı parmaklar.. kenardan parıl parıl par-
layarak çıkmış bir altın dişin yanında küflü,
eğri büğrü dişlerle dolu bir ağız.. yanakta teh-
likeli hayat yaşayan adamlarla görülen derin-
lemesine bir bıçak yarısı.. üstünde giyile
giyle kayış gibi olmuş, siyahla zeytuni renk ka-
rışımı bir ceket... İşte garson bu... Gel de
bir şey söyle, yahut ısmarla...

PROGRAM — Evet unutmadım... Müşteri-
leri tarife hacet yok... Hepsi konuşmakta...
Önlerinde en taze iki günlük çeşitli meze-
ler... Alevli meyvalar... Bu alevli meyva ayrı
bir konudur. Burda uzun sürer... Evet müş-
terilerin ekserisi, parayı bir iki hareketle ka-
zanmasını öğrenmiş, zahmetten çok Ahmet'le
çalışan esmer, zevksiz giyinişli, bekâr, esnaf,
yahut tüccar tipinde... Arada bir medeni yüz-
lü tipler de yok değil... Fakat bunların da
hareketleri ve oturuşları biraz dikkatten son-
ra medeniyet seviyelerini derhal belli ediyor...
Yanlarında kadın olanlar sadece bir an önce
neticeye gidebilmek için şimdiden kadına kar-
şı cüzdanlarının bütün cömertlikleriyle hovar-
da davranışlar içindeler... Sahnede son za-
manlarda mantar gibi türeyen orkestralardan
biri var... Çaldıkları yemek müziğini kimse
dinlemiyor... Onlar yemekle müziği karıştır-
masını sevmiyorlar her halde... Zaten çalınan
müzik, insanın hazmını kolaylaştıracak bir
kalitede değil... Bu arada benim, garsona ne
ısmarladığımı merak etmişsinizdir... Buna lü-
zum kalmadan garson bildiklerini getirip önü-
me koydu... Bir de rakı açtı, gitti... Bana ne

iceceğimi filân sormadı... Zaten sorsa ne ce-
vap verebilirdim...

Neyse orkestra, müşterilerin kâfi derece-
de yemek yediklerini anlamış olacak ki gü-
rültüyü kesti... Sahneye bir anons müziğün-
den sonra Amerikan pazarlarındaki satıcılara
benzeyen bir genç çıktı... Türkçe öğrenmeme-
nin rahatsızlığı içinde, fakat güzel konuştuğu-
nu sanan bir edayla sanatkarları takdime baş-
ladı... Yine bir anons... Sahneye, bir erkeğe
uyarak evinden kaçıp buralara düşmüş bir
kadın çıktı... Her gün Sirkeci'deki, Tünel'de-
ki plâkçılarda çalınan ve lâfları malûm kişi-
ye ait olduğunu bildiğimiz aranjman şarkı-
lardan okudu... Okurken çiş gelmiş gibi ha-
reketler yapması bu kızcağzın özelliğini teş-
kil ediyordu...

İkinci olarak yine takdimciye göre, büyük
şöhret olan bir erkek çıktı... O da uzun saç-
larından imkân bulduğu nispette aynı tipte
aranjmanlar okudu... Yine sözler o meşhur
malûm kişinin...

Böyle birkaç büyük sanatçı dinledikten
sonra kulaklarımda bir uğuldama hissedip
içkinin tesiriyle kendimi hamamda sanmaya
başladım... Ekolu mikrofon her halde beni bu
hale getirmişti...

Daha sonra büyük solistlere sıra geldi...
Sahneye, daima sıranın ve son zamanlarda er-
kek sesine kadınısı bir edâ vererek okuma
modasına uyduran kırtık tipli bir erkek çık-
tı... Alaturka bir potbori yaparken sazlar da
ustalıklarını göstermek için onun sesini bas-
tırarak çaldılar... Kafam artık uğuldamaya,
yedğim bayat mezeler midemden yukarıya
çıkmağa başladılar...

Buradan çıkmanın formüllerini ararken,
memlekette büyük isim yapmış ve espri yap-
tığını sanan, daha çok oradaki erkekoğlu er-
kek müşterilere bir kere daha erkeklüklerini
hatırlatmaya çalışan tarzda açık saçık hikâ-
yeler anlatan takdimci çıktı... Daha sonra ya-
pıla yapıla eskimiş bir numarayla müşteriler-
le karşılıklı çok soğuk bir oyun oynadı ve ka-
zanana da içinde köpüklü şarap olup şam-
panya diye yutturulan bir şişe verdi... Şişeyi
kazan adam, bunu herkese göstererek ve
hayatı boyunca yaptığı en önemli iş olduğunu
belli ederek masasına oturdu... Artık midem
adamaklı bulanmaya başlamıştı... Son ve en
meşhur solist hanımı görmek için zorla yut-
kundum ve iki yudum soda içtim...

Sonunda garsonun uzattığı hesap maalesef
tarifeye uymadığı için ertesi gün vereceğim
elektrik ve su parasını da götürdü... Ceketini
ve paltoyu burada bırakmadığıma sevinerek
dışarıya çıktım... Oh temiz hava... Saat bir'de
otobüs bulamıyacağım ve taksiye verecek pa-
ram kalmadığı için gazinodan eve kadar yürü-
düm... Aman ne eğlenmişim...

Siz paçayı kurtardınız... Bu yazıyı okuyun-
ca her halde oraya gitmiş gibi oldunuz... Keş-
ke ben de sizin gibi gitmiş gibi olsaydım...

— Ben gidiyorum Müjgân abla, derdim.
— Dur gitme, yemek yiyelim, derdi.
— Benim garnım tok!
Bilmem, acaba kocasının suratını görmek istemediğini bilir miydi? Bir gün Müjgân ablaya sordum:
— Siz niye hiç dışarı çıkmıyorsunuz? dedim.
— Bedri âbın bırakmıyor, dedi.
Nasıl oldu bilmem, ağızından çıkıverdi:
— O benim âbim deel, emmim olur, dedim.
Acı acı güldü kadıncağız:
— Çok yaşlı değil mi Kemal? dedi.
— He, dedim. Benim anam babamdan çok yaşlıdır, galiba anamın yaşında var.
— Verdiler beni işte.
— Kim verdi?
Cevap vermedi.
— Anamla oturmaya gelsene! dedim.
— Olmaz, dedi.
— Niye?
— Bedri emmin müsaade etmez.
Eh, Bedri emmi demek evi o zamanlar hapishaneye çevirmişmiş de bizim haberimiz yokmuş.
Bir gün çamaşır yıkarken gittim Müjgân ablanın yanına. Karşısına geçtim oturdum. Bana saatlerce Bursa'yı anlattı ağlamaklı ağlamaklı.
— Getsenize Bursa'ya, dedim.
— Gitmez Bedri emmin, dedi.
— Seni göndersin madem?
— Göndermez.
Bedri emminin rakıcıbaşı ben-
dim. Gece dokuzlarda bile pijamaya
la seslenirdi:
— Kâmaaal, lan Kâmaaal lan!
Fırlardım yataktan...
— Kâmal lan, bi ufak al da gel!
Biliyordum ki kâğıt paranın üstü
benimdir. Bunu, anam da, babam
da bildikleri için seslenmezlerdi.
Daha sonraları bu rakı fasıllarından
sonra, Müjgân ablanın çığlıklarını
duymaya başladım. Bağırırdı Müj-
gân abla:
— Vurma, vurma! diye.
Titreldim yatağımda:
— Ah, derdim, bir büyük olsam,
bir güçlü olsam, koşsam gitsem ka-
pıya, vursam vursam kırsam, bir
yumruk çeksem adamın suratına,
kaçırıp götürsem Müjgân ablayı
Bursa'sına...
Sonra, anama:
— Ana be, öldürüyor Müjgân ab-
layı, derdim.
Anam:
— Hüs ulan, avradı deel mi dö-
ver, derdi. Hem döver, hem sever.
Bu tür sevginin çeşidini çözme-
ye

çalışıyordum o zamanlar minicik
beynimde. Ama bir türlü problemin
çözüm yolunu bulamazdım.

Devrisi günü, Müjgân ablanın ora-
sını burasını çürük içerisinde bulur-
dum:

— Dövdü seni deel mi? derdin.
İçini çeker:
— Hı, derdi.
— Bi daha rakı almayacam ona...
Hiç sanki işte, ben rakı almaz-
sam sanki rakısız kalacaktı Öküz...
Cevap vermezdi...
Ama, ilk:

— Kâmaaal, sesini duyar duymaz
da koşardım rakı almaya... Galiba
paranın yüzü daha tatlıydı Müjgân
ablanın o çocuksu yüzünden.

Bir gün işittik ki Müjgân abla kuş
olmuş uçmuş. Papaz efendi de, dert-
li mi dertli. Pencereye oturuyor, o
öküz böğürtüsüne benzer sesiyle,
«Çile bülbulüm çile» şarkısını söylü-
yor.

Anam o zamanlar:
— Yan işte deyyus öyle, gül gibi
avradın giymatını bilmedin, müste-
hak bu sana, diyordu.

Bedri emmiye iki üç kez daha ra-
kı aldım. Birisinde:

— Kâmaaal Kâmaaal, dedi. Çocuk-
lara malûm olurmuş, söyle bakalım
gelecek mi Müjgân ablan?

— Gelmiyecek, dedim.
— Niye?
— Dayak attın sen ona!
— He lan he, gırmalı bu elleri gir-
malı vallaha... dedi.

İyice kafayı bulmuş olmalı ki, içe-
den bir yığın iç çamaşırı getirdi:

— Bu geeliğiymi, dedi, bu kombi-
nesiydi (kombinezon) dedi. Ve baş-
ladı hüngür hüngür ağlamaya...
Dokundu koskocaman adamın ağ-
layışı bana:

— Ağlama be Bedri emmi, dedim.
— Ulan bırak ağlayım da boş-
liym...

— Eyi, ağla!...
Böğürdü durdu.

— Lan Kâmal lan, Allah güççük-
lerin duasını kabul edermiş. Dua et
lan gelsin Müjgân ablan... Bi gelir-

se yok mu ya, sana bi gat elbise,
bi gondura.

Müjgân ablanın bir daha hiç gel-
miyeceğini bildiğim için ne dua et-
tim, ne de bir şey... Aradan birkaç
gün geçti, ılık yanmaz oldu bu ev-
de. Birkaç gün daha geçti, bir öğle
üzere bir kamyon geldi, ne kadar
eşya varsa doldurdu gitti. Eşyanın
yanında yöresinde Bedri emmiyi çok
aradım ama göremedim. Demek yü-
reği elvermemiştik çok sevdiği karı-
sıyla geçirdiği mutlu günlerin yaşan-
dığı yere bir daha gelmeye... İki gün
sonra da başka bir kamyon geldi.
Bilmem ne müdürümüş kıracı ola-
rak taşınanlar...

Müjgân abla gittikten sonra, o evi
de, yeni gelenleri de hiç sevmedim...
Zavallı Müjgân ablacığım, şimdi ne-
rededir, ne olmuştur acaba? Zanne-
derim Adana denince, onun tek hâ-
tirası bendim, dert ortağı, Kemal'i...

Beşinci sınıfın sonunda bizim pe-
der hürriyeti seçti. Devlet kapısın-
dan ayrılarak, kul kapısına terfi et-
ti. Ayrılma nedeni de çok basitmiş.
Yeni şefi:

— Nasıl olsa senin işine son ve-
receğim, deyip duruyormuş bizim
pedere. Peder de erkek adamdır ha-
ni, erkeklik kendisinde kalsın diye,
bir gün:

— Al ulan çantanı da, defterini de,
demiş şefine.

Ama, bunu birdenbire dememiş,
erkekliğin tadını çıkara çıkara, zev-
kine vara vara demiş.

Bir öğleden sonra, karşısında el
pençe divan durduğu şefinin odası-
na girerek koltuğa gömülmüş. Ce-
binden bir sigara çıkarıp, şefinin
gözlerinin içine baka baka tellendir-
miş. Atmış bacağına bacağına üstü-
ne, bir kahvesiyle türkü söylemesi
eksik...

Şefi bağırması:
— Bu ne lâubaliliklidir? diye.

— Hadi be sende, demiş bizim
peder.

— Efendi, kendine gel, demiş bu
kez şef.

Peder:
— Gendimdeyim, demiş.
— Çık dışarı! demiş şef.
Peder:

— Babayın malı mı ulan? demiş.
Sen de bi gulusun devletin, ben de
bi guluyum devletin.

Bundan gerisini, bilmem söylemiş
peder, bilmem söylememiş...

Şefine:

— Sen düzünün telkisin, demiş.

Şef, kallamış bizim, pederi dövme-
ye. Eh, pederin elleri armut mu top-
luyor, bir fırlamış ayağa:

— Ulan seni bit gibi ezerim, dedi-
ği gibi yapıştırmış tokadı şefinin en-
se köküne... Bir tokat da şef çekmiş
bizim pedere. Sıra pederde, peder
çekmiş. Şef çekmiş... Bir ara sırayı
mırayı unutan peder başlamış şefine
tekme sallamaya. Hızını alamamış,
tam mürekkep hokkasını kafasında
parçalayacakmış ki, zavallı adamca-
ğız:

— İmdaaa! diye bağırması.

Koşmuş dışardan diğer memurlar
gelmişler. Babama yalvar yakar ol-
muşlar:

— Aman Âmet efendi, bir it için
elini gana bulama Âmet efendi, ço-
luğunu çocuğunu düşün Âmet efen-
di, demişler.

Şayet biz olmasaymışız, ki o
anda pederin gözlerinin önüne böyle
boyun büyük gelmiş,—Allaah işi
işte— şef çoktan mezerda, bizim pe-
der de hapishanede olacaktı.

Vaziyet böyle olunca, peder bağır-
mış:

— Durun Allahu'muzı severseniz ar-
kadaşlar, bi ahdım kaldı, onu da ya-
pıym, demiş.

— Öldürme de tek yap, demiş ar-
kadaşları.

Peder, okkalı bir tükürük çekmiş
şefinin suratına. Elindeki tahsildar-
lık çantasını da tükürüğün ardı sı-
ra fırlatmış:

— Oh, işte şimdi içim buz gibi ol-
du, demiş.

Arkadaşları pederi yolcu etmişler:

— Camın sıkıldığı zamanlar yine
gel, demişler.

Peder:

— Yok, demiş, ben bi daha bu he-
rifi görürsem mutlaka öldürürüm,
onun için hiç gelmeyim, demiş.

— Olur olur, madem elinden bi
gaza çıkacak, bi daha heç gelme, de-
mişler...

Çok sonraları, bir gün pederle
çarşıdan gelirken göstermişti bana:

— Şu deyyus! diye.

— Hangi deyyus? diye sormuştum.

— Şef deyyusu...

Adana bir baktıktan sonra, pede-
rin o zamanlar yarı yarıya şişirme-
li konuştuğunu anlamışım. Çünkü,
adam çam yarması gibiydi... Bir el-
libeş boyuyla bizim peder, belki de
hemen kapının önünden çantanı bı-
rakıp kaçmıştır...

Babamın kul kapısına terfi edişin-
de hemşehrilerinin hayli yardımı ol-
muş. Hemşehrilerinden garson, şef-
garson olan memlekette tonla... Bir
bizim pederi mi idare edemiyeeek-
ler?

— Sana, demişler, bir vestiyerlik
ayarladık.

Ayarı yapan çok hassas ayarlamış
olacak ki, tam pederin keyfine gö-
re bir işmiş bu iş... Öğle otur iki
saat, akşam otur dört saat, al şap-
ka, ver şapka, al palto, giy palto,
tüm iş bu kadar...

Ama pedere kalırsa, işin en mü-
himi onlaymış. Lokantanın vitrinini
tanzim etmek onun göreviymiş. Et
yeneklerini dizecek, zeytinyağlıları
dizecek, salataları dizecek, meyvala-
rı dizecek, bakanın ağzının suyu a-
kacak ve şişsak lokantaya damlaya-
cak...

(Devamı var)

Can Bartu:

"Ben de
Gibbs traş kremi
kullanıyorum,,
diyor.

Sizde Can Bartu
gibi bol köpüklü
Gibbs'le traş ola-
rak sıhhatli bir
cilde sahip olunuz.

Spor asları Gibbs ile traş olur!

(İlanlık : 6951 — 37)

1970 YILINDA **4** MİLYON

İSTANBUL
ATAKÖY'de
35
APARTMAN
Dairesi

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60176 - A - 20266 — 38)

MİLLETLER GÜLÜ YOR

Nasıl olsa...

İş dönüşü meyhaneye uğrayan
iki arkadaş bir yandan ayaküstü
atıştırarak kadehleri doldu-
rurken, bir yandan konuşuyorlar-
dı. Biri sordu:

— Bu gece Dupont'lara gele-
ceksin değil mi?

— Valla ben gitmeyi hiç iste-
miyorum ama karım istiyor. Ya
sen?...

— Ben de aynı fikirdeyim. Fa-
ka karım ısrar ediyor.

Sonra sessizce kadehlerindeki
içkileri bitirdiler, hesabı ödedi-
ler, evlerine dağılacakları zaman
aynı anda birbirlerine:

— Şu halde Dupont'larda yine
görüşürüz, dediler.

Yazısız

Koltuk yerine

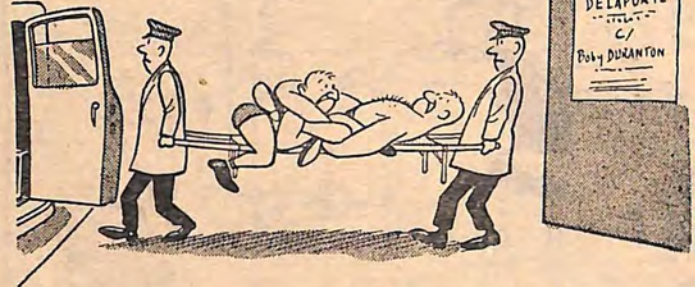
İki küçük melek konuşuyorlar-
dı. Biri sordu:

— Bugünkü hava durumunu
öğrendin mi?

— Bulutlu olacaktı.

— Oh! Nihayet oturup dinlene-
cek bir yer bulacağız desene...

BERNIE

Yazısız

Evlilik sınavı

Zengin anne, kendi işyerlerine daktilo olarak giren ve biri-
cik oğlunun kalbini çalan genç kıza evlilik sınavına çekmişti. Sor-
du:

— İyi bir eş olacağınıza, oğlumu mesut edeceğinize emin mi-
siniz?

— Bundan hiç şüphemiz olmasın efendim, diye cevap verdi
kız. Onu daha şimdiden haftada üç gün mesut etmeye başladım
bile!

Yazısız

Dansa devam

Dostlarına bir parti veren Du-
lac'ların evinde şenlik vardı.
Dans ediliyor, içiliyor, şarkılar
söyleniyordu. Bir ara salona gi-
ren madam Dulac:

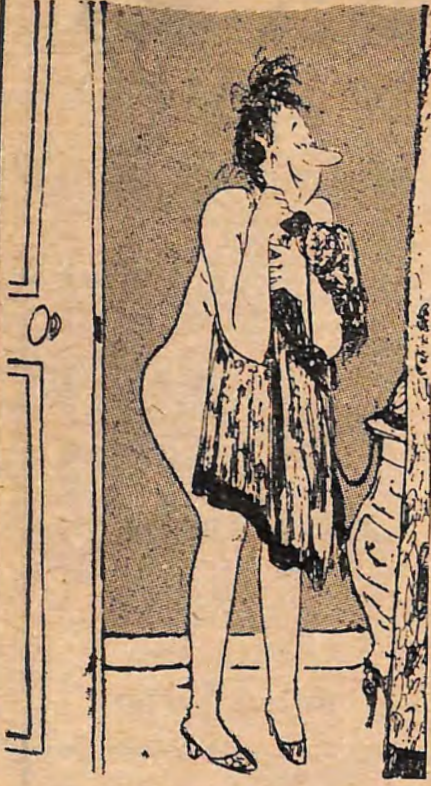
— Çocuklar, dedi, alt kattaki
hastanın ağırlaşması nedeniyle
bir süre eğlenceye ara verilmesi-
ni rica ediyorum.

Ortada soğuk bir hava dalga-
landı, yüzlerdeki neşenin yerini
keder aldı, müzik sustu, sessiz
bir poker başladı.

Aradan yarım saat geçti geç-
medi, yeniden salonda görülen
madam Dulac neşeyle:

— Eğlenceye yeniden başlaya-
bilirsiniz çocuklar, dedi. Alt kat-
taki hasta öldü!

Dünya Karikatürleri

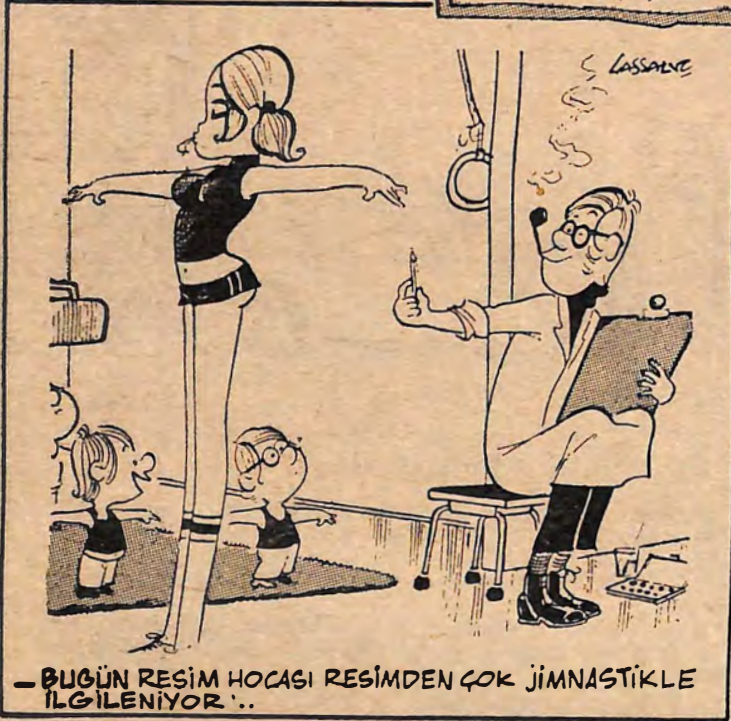
—ALO, DÜRBÜNÜZÜ ALIN...
ŞİMDİ BANYOYA GİRİYORUM !..

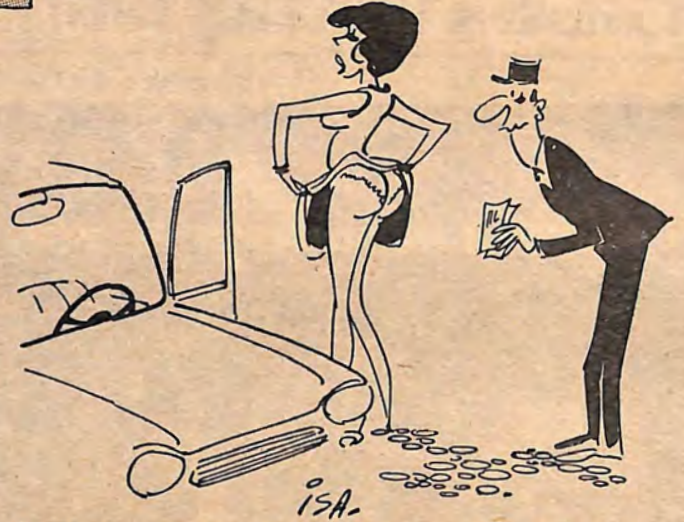
YAZISIZ

—POOOL...ELLER ARKAYA !..

—BUGÜN RESİM HOCASI RESİMDEN ÇOK JİMNASTİKLE İLGİLENİYOR'..

—PLAKAMIN NUMARASI MI ?.. BUYURUN SİZ BAKIN MEMUR BEY !..

YAZISIZ

—ÇABUK GİT, KAYAK HOCAMI ÇAĞIR !..

bu yıl kaderinizi İş Bankası'na bağlayın

1970 YILINDA
20
MİLYON

...Böylece istikbalinizi
emniyet altına almış olursunuz.

İş Bankasına emanet edilen
tasarruflar hem en iyi şekilde
değerlendirilmiş... hem de
emniyet altına alınmış olur.

Unutmayınız ki Türkiye
İş Bankası, paranızın
istikbalinizin emniyetidir.

60 APARTMAN DAİRESİ

54 adet 100.000 lira

140 adet 10.000 lira

320 adet 5.000 lira

1200 adet 1.000 lira

ayrıca 22 300 adet
çeşitli para ikramiyeleri

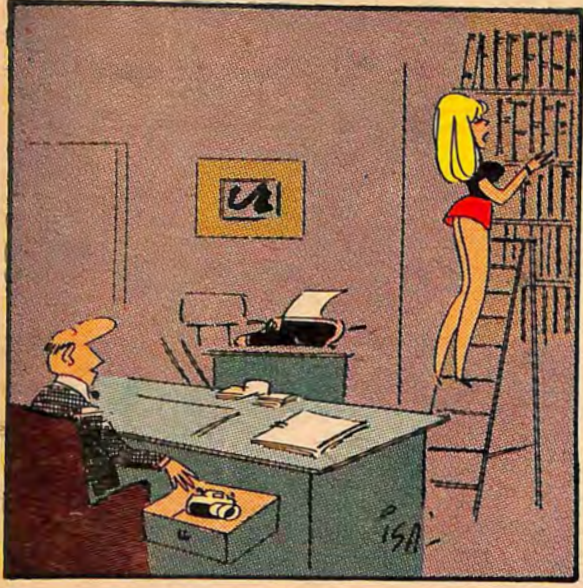
TÜRKİYE

İŞ BANKASI

gediden yetmişe
herkesin bankasıdır

**A
K
B
A
B**

— DAHA YUKARDA MADMAZEL ... EN ÜSTTE
Kİ DOSYAYI İSTİYORUM !..

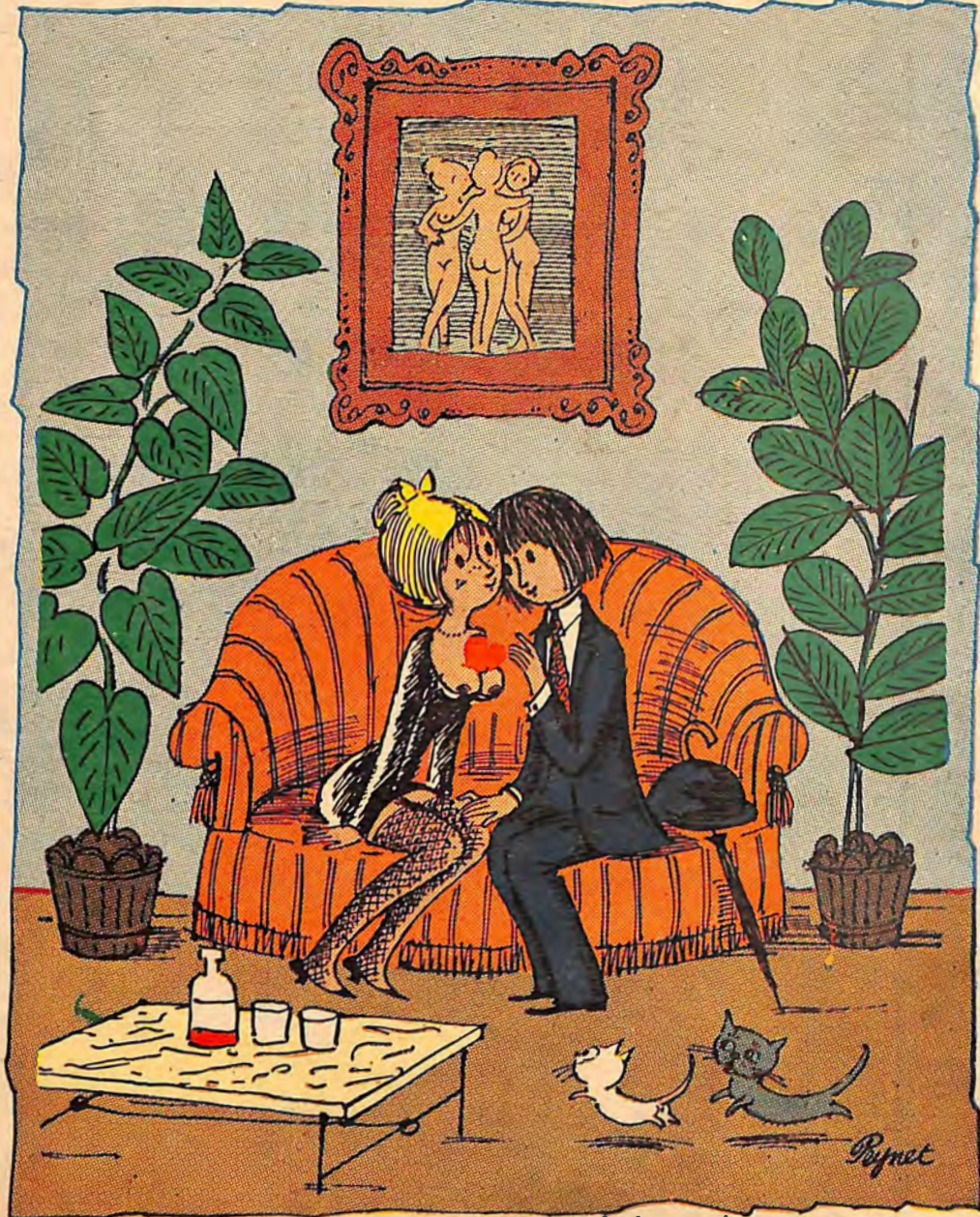
— HAZIR OL KARICIĞIM ... AŞK PERİSİ GELİYOR !..

— ÇABUK EVE DÖN VOKSA ÇEKİYORUM !..

— GÖRDÜN YA , NAYLON BLUZUM CEZA ÖDE-
MEKTEN KURTARDI SENİ !..

— HARİKA !.. SİZ ŞAIRLER HER ŞEYİN İÇİNE HİS KOYUYOR -
SUNUZ !..